

ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ପଥ ବିକ୍ରେତା ଦିବସରେ ସିକ୍ସେକେଲ। ଗୋଷ୍ଠୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକେନ୍ଦ୍ରରେ ପ୍ରସୂତି ସ୍ତ୍ରୀ ଉଠା ଦୋକାନୀଙ୍କ ସମାବେଶ ରୋଗ ବିଶେଷଜ୍ଞ ଓ ଅନ୍ୟ ଡାକ୍ତର ନିୟୁକ୍ତି ଦାବି

ବାଲେଶ୍ୱର, ୨୭/୦୫ (ନି.ପ୍ର): ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ପଥ ବିକ୍ରେତା ଦିବସ ପାଳନ ଅବସରରେ ବିଭିନ୍ନ ଦାବି ନେଇ ଓଡ଼ିଶା ପଥ ବିକ୍ରେତା ଫାନ୍ଦ ପକ୍ଷରୁ ଯୌବାପାଳିକା ସମ୍ମୁଖରେ ସମାବେଶ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଯାଇଛି ଉଠା ଦୋକାନୀମାନେ ଏକ ଶୋକାୟାତ୍ରାରେ ସହର ପରିକ୍ରମା ସହ ଯୌବାପାଳିକା କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ। ସେଠାରେ ଆୟୋଜିତ ସଭାରେ ଓଡ଼ିଶା ପଥବିକ୍ରେତା ଫାନ୍ଦ ସଭାପତି ତଥା ନେତୃମଣ୍ଡଳୀର ସଭାପତି ସୁଧାଂଶୁ କୁମାର ନେତୃତ୍ୱରେ ଯୌବାପାଳିକା କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ। ସେଠାରେ ଆୟୋଜିତ ସଭାରେ ଓଡ଼ିଶା ପଥବିକ୍ରେତା ଫାନ୍ଦ ସଭାପତି ତଥା ନେତୃମଣ୍ଡଳୀର ସଭାପତି ସୁଧାଂଶୁ କୁମାର ନେତୃତ୍ୱରେ ଯୌବାପାଳିକା କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ। ସେଠାରେ ଆୟୋଜିତ ସଭାରେ ଓଡ଼ିଶା ପଥବିକ୍ରେତା ଫାନ୍ଦ ସଭାପତି ତଥା ନେତୃମଣ୍ଡଳୀର ସଭାପତି ସୁଧାଂଶୁ କୁମାର ନେତୃତ୍ୱରେ ଯୌବାପାଳିକା କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ।

ଦେଖା ଦେଇଥିବା କାଳକ୍ଷେପଣ ନୀତି ସମ୍ପର୍କରେ ବିସ୍ତୃତ ଆଲୋଚନା କରିଥିଲେ। ବାଲେଶ୍ୱର ସହରରେ ୨୦୧୮ମସିହାରୁ ଚାନ୍ଦିନୀ ଭେଣ୍ଟି କମ୍ପାନି (ପି.ଭି.ସି) ଗଠନ ହୋଇ ୨୦୨୧ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଭିନ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପଥ ବିକ୍ରେତାଙ୍କ ସମସ୍ୟା ସମାଧାନ ହେଉଥିଲା। ମାତ୍ର ୨୦୨୨ ମସିହା ଠାରୁ ବିଭିନ୍ନ ବିକ୍ରେତା ପ୍ରଶାସନ ପକ୍ଷରୁ ଆମାନ୍ୟ ସହ ଉଠା ଦୋକାନୀଙ୍କ ଉପରେ ଚାଲିଥିବା କୁଳମତ କେବେ ବରଦାସ୍ତ କରାଯିବ ନାହିଁ। ଫାନ୍ଦ ପକ୍ଷରୁ ଏହାର ଉଚିତ ମାର୍ଗରେ ମୁକାବିଲା କରିବା ବୋଲି ଶ୍ରୀ ଦାସ ଚେତାବନୀ ଦେଇଥିଲେ। ପଥ ବିକ୍ରେତା ଫାନ୍ଦର ଉପସଭାପତି ଆର୍.ଏ. ଖାନ୍, ସମ୍ପାଦକ ମୋହିନୀ ମୋହନ ପଟ୍ଟନାୟକ, ମନୋଜ ରାଠୋଡ଼, ଭିତମାଟି ଆଲୋକନର ନେତା ଓ ସମାଜସେବୀ ଅରୁଣ କେନା, ସୁବନେତା ତପନ କୁମାର ସିଂହ, ଟି.ଭି.ସି. ମେମ୍ବର ବିପିନି ସିଂ

ରାମଚନ୍ଦ୍ର ପରିଡ଼ା ପ୍ରମୁଖ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଯୋଗଦେଇ ଉଠାଦୋକାନୀମାନେ ସାମ୍ନା କରୁଥିବା ସମସ୍ୟା ଓ ତା'ର ନିରାକରଣ ସମ୍ପର୍କରେ ଆଲୋଚନା କରିଥିଲେ। ପରେ ଫାନ୍ଦର ଏକ ପ୍ରତିନିଧି ଦଳ ଉଠାଦୋକାନୀଙ୍କ ସମସ୍ୟା ସମାଧାନ ପାଇଁ ଯୌବାପାଳିକା କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ଅଧିକାରୀ ତଥା ଉପ-ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କୁ ଏକ ଦାବିପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ। ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦୀନବନ୍ଧୁ ସାହୁ, ଅଭିରାମ ବାରିକ, ମହମ୍ମଦ ଅସଲମ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦାସ, ଶଶଧର ନାଥ, ସେଖ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ, ଦେବକିଦର, ମହମ୍ମଦ ମୁସାଫା, ସେଖ ରିୟାଜ, ଶେଖ ସଲଭଦିନ, ଜଗବନ୍ଧୁ ସିଂ, ଦିବାକର ଜେନା, ପ୍ରଶାନ୍ତ ସେଠୀ ଅମଳଦ୍ ଖାନ୍, ସତ୍ୟେଶ କୁମାର ସାହୁ, ଅବଦୁଲ ରାଜିବ୍, ରହିମ୍ ଖାନ୍, ରତନ କୁମାର ରିନି, ବିକ୍ରମ କୁମାର ବାରିକ ପ୍ରମୁଖ ଏହି ସମାବେଶର ନେତୃତ୍ୱ ନେଇଥିଲେ।

ବଲାଙ୍ଗିର, ୨୭/୦୫ (ନି.ପ୍ର): ବଲାଙ୍ଗିର ଜିଲ୍ଲା ସଦର ମହକୁମାରୁ ପ୍ରାୟ ୧୦୦ କିଲୋମିଟର ଦୂର ନୂଆପଡ଼ା, କଳାହାଣ୍ଡି ଓ ବଲାଙ୍ଗିର ଜିଲ୍ଲାର ସୀମାନ୍ତରେ ଥିବା ସିକ୍ସେକେଲ ଗୋଷ୍ଠୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକେନ୍ଦ୍ର ଏବେ ଶ୍ରୀହୀନ ହୋଇପଡ଼ିଛି। ପୂର୍ବ ବଙ୍ଗୋପସ୍ଥା କୁଳ ତଥା ତିନୋଟି ଜିଲ୍ଲାର ସୀମାନ୍ତରେ ଥିବା ନିକଟରେ ଥିବା ୧୬ ନୟର ରାଜ୍ୟ ରାଜପଥ ଓ ୪୨ ନୟର ରାଜ୍ୟ ରାଜପଥରେ କୋଣାର୍କ ରୂପରେଖରେ ହେଲେ ପ୍ରଥମେ ଏହି ଗୋଷ୍ଠୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକେନ୍ଦ୍ର ହିଁ ସାହାଜି ଉପସ୍ଥାପନ। କିନ୍ତୁ, ଏବେ ଏ ଅଞ୍ଚଳର ଗୁରୁତ୍ୱ ବହନ କରୁଥିବା ଗୋଷ୍ଠୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକେନ୍ଦ୍ର ଡାକ୍ତର ଆବାବୁ ଶ୍ରୀହୀନ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି। କିଛି ବର୍ଷ ତଳେ ଏହି ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକେନ୍ଦ୍ର ଅବସ୍ଥା ବିଷୟରେ ବିଭିନ୍ନ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ବାରମ୍ବାର ଖବର ପରିବେଷଣ ହୋଇଥିଲା। ଏବେ ସାମ୍ବାଦିକ ଅନିଲ କୁମାର ତ୍ରିପାଠୀ ଏ ବିଷୟରେ କଂଟ୍ରାକ୍ଟିଭି ବିଧାୟକ ସତ୍ୟେଶ ସିଂହ ସାଲୁକାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲେ।

ହେଲେ ପ୍ରଥମେ ଏହି ଗୋଷ୍ଠୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକେନ୍ଦ୍ର ହିଁ ସାହାଜି ଉପସ୍ଥାପନ। କିନ୍ତୁ, ଏବେ ଏ ଅଞ୍ଚଳର ଗୁରୁତ୍ୱ ବହନ କରୁଥିବା ଗୋଷ୍ଠୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକେନ୍ଦ୍ର ଡାକ୍ତର ଆବାବୁ ଶ୍ରୀହୀନ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି। କିଛି ବର୍ଷ ତଳେ ଏହି ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକେନ୍ଦ୍ର ଅବସ୍ଥା ବିଷୟରେ ବିଭିନ୍ନ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ବାରମ୍ବାର ଖବର ପରିବେଷଣ ହୋଇଥିଲା। ଏବେ ସାମ୍ବାଦିକ ଅନିଲ କୁମାର ତ୍ରିପାଠୀ ଏ ବିଷୟରେ କଂଟ୍ରାକ୍ଟିଭି ବିଧାୟକ ସତ୍ୟେଶ ସିଂହ ସାଲୁକାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲେ।

ବିଧାୟକ ଶ୍ରୀ ସାଲୁକା ଡାକ୍ତରୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକେନ୍ଦ୍ର ସ୍ୱର୍ଗତ ନବ ଜିଶୋର ଦାସଙ୍କ ବଲାଙ୍ଗିର ଗସ୍ତ ସମୟରେ ସିକ୍ସେକେଲ ଅଞ୍ଚଳର ଲୋକଙ୍କ ସହ ନିଜେ ବିଧାୟକ ଶ୍ରୀ ସାଲୁକା ସିକ୍ସେକେଲ ଗୋଷ୍ଠୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକେନ୍ଦ୍ର ଡାକ୍ତର ପଦବୀ ପୂରଣ ପାଇଁ ମନ୍ତ୍ରଣା ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ। ସ୍ୱର୍ଗତ ମନ୍ତ୍ରଣା ଶ୍ରୀ ଦାସ ଦୂରତ ବିଭାଗୀୟ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ପଦକ୍ଷେପ ନେବାକୁ ଆଜ୍ଞାପି, ସିକ୍ସେକେଲ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକେନ୍ଦ୍ରରେ କେବଳ ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ପ୍ରସୂତା ବିଶେଷଜ୍ଞ ଡାକ୍ତର ଗୋଟିଏ ବର୍ଷରେ ପ୍ରାୟ ୧୦୦୮ ଡେଲିଭରି ହୋଇପାରିଥିଲା। ଏଥିରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ, ଏହି ହସ୍ପିଟାଲ ଏ ଅଞ୍ଚଳ ପାଇଁ କେତେ ନିର୍ଭରଶୀଳ। କିନ୍ତୁ, ଏବେ ଗର୍ଭବତୀ ମା ମାନେ ଡାକ୍ତରୀ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ନିୟମିତ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ନେଇ ଏ ଅଞ୍ଚଳର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସେବା କ୍ଷତି ହୋଇପାରିବ। ସେ ନେଇ ଅସତ୍ୟେଷ ଦେଖାଦେଇଛି। ତେଣୁ ଯଥାଶୀଘ୍ର ଡାକ୍ତର ପଦବୀ ପୂରଣ ପାଇଁ ସବୁ ମହଲରୁ ଦାବି ହେଉଛି।

ଯୋଜନା ଏବଂ ସମନ୍ୱୟ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଦିନିକିଆ ମାଲକାନଗିରି ଗସ୍ତ

ମାଲକାନଗିରି, ୨୭/୦୫ (ନି.ପ୍ର): ଯୋଜନା ଏବଂ ସମନ୍ୱୟ ମନ୍ତ୍ରୀ ରାଜକେନ୍ଦ୍ର ଦୋଳକିଆ ଆଜି ଦିନିକିଆ ମାଲକାନଗିରି ଜିଲ୍ଲା ଗସ୍ତ କରିଛନ୍ତି। ସେ ମାଲକାନଗିରି, କୋରାପୁଟ ଓ ନବରଙ୍ଗପୁର ଜିଲ୍ଲାର ବିଭିନ୍ନ ଉନ୍ନୟନ ପ୍ରକଳ୍ପ ଗୁଡ଼ିକର ସମୀକ୍ଷା କରିବା ନିମନ୍ତେ ଏହି ଗସ୍ତ କରିଛନ୍ତି। ଏହି ପରିଦ୍ରଷ୍ଟାଣୁରେ ଆଜି ଜିଲ୍ଲା ପରିଷଦ ସମ୍ମିଳନୀ କକ୍ଷରେ ଏକ ବୈଠକ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଯାଇଛି। ବୈଠକରେ ସାଂସଦ ନବରଙ୍ଗପୁର ଉପମେଳା ଚନ୍ଦ୍ର ମାଝୀ, ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଉନ୍ନୟନ ପରିଷଦ ଉପଦେଷ୍ଟା ପ୍ରଦୀପ ମାଝୀ, ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଉନ୍ନୟନ ପରିଷଦ, ମାଲକାନଗିରି ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଆତମା ରାବା, ଜିଲ୍ଲା ପରିଷଦ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଶ୍ରୀମତୀ ସମୀରା ଚାନ୍ଦୁଲ, ଚିତ୍ରକୋଣ୍ଡା ବିଧାୟକ ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ବାକା, ଜିଲ୍ଲାପାଳ ତଥା ସିଇଓ, ଜିଲ୍ଲା ପରିଷଦ ବିଶାଳ ସିଂ, ଜିଲ୍ଲା ପରିଷଦ ମୁଖ୍ୟ ଉନ୍ନୟନ ଅଧିକାରୀ ତଥା ନିର୍ବାହୀ ଅଧିକାରୀ ରମ୍ଭାକର ସାହୁ ଏବଂ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲାପାଳ କୋରାପୁଟ ରାମେଶ୍ୱର ପ୍ରଧାନ ମଂତ୍ରୀସୀନ ଥିଲେ। ଏହି ଅବସରରେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଦୋଳକିଆ ୨୦୨୨-୨୩ ଓ ୨୦୨୩-୨୪ ଆର୍ଥିକ ବର୍ଷ ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସହାୟତା ଯୋଜନା (ଏସପିଏସ୍) ଅଧୀନରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିବା ପ୍ରକଳ୍ପ ଉପରେ ସମୀକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି। ଏହି ଅବସରରେ ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଶ୍ରୀ ସିଂ ପୂର୍ବରୁ ଦେଇଥିଲେ ଯେ, ମାଲକାନଗିରି ଜିଲ୍ଲାରେ ୨୩ ଗୋଟି ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ପାଇଁ ୧୦ କୋଟି ୭୪ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଛି।

ସତ୍ୟସାଜ ସେବା ସଂଗଠନ ପକ୍ଷରୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସଚେତନତା

ବାଲେଶ୍ୱର, ୨୭/୦୫ (ନି.ପ୍ର): ସତ୍ୟସାଜ ସେବା ସଂଗଠନର 'ବାଲ ବିକାଶ କେନ୍ଦ୍ର' ପକ୍ଷରୁ ଶିଶୁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସଚେତନତା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ କେନ୍ଦ୍ରର ଶିକ୍ଷାର୍ଥୀ ମାନବ କୁମାର ମହାନ୍ତିଙ୍କ କେତେକ ବରିଷ୍ଠ ସାଧାରିକ ବିପ୍ଳବ କୁମାର ମହାନ୍ତିଙ୍କ ବାସଭବନରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଯାଇଛି। ବାଲ ବିକାଶ କେନ୍ଦ୍ର ଗୁରୁମା ଜୟନ୍ତୀମଣି ସାହୁ ଏଥିରେ ଯୋଗଦେଇ ଏହାକୁ ପରିଚାଳନା ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଆଜିମୁଖ୍ୟ ସମ୍ପର୍କରେ ପୂର୍ବରୁ ଦେଇଥିଲେ। ବିଦ୍ୟାରମ୍ଭ ଠାରୁ ଶିଶୁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନା ଜାଗ୍ରତ ପାଇଁ ଶ୍ରୀ

ସତ୍ୟସାଜ ସେବା ସଂଗଠନର 'ବାଲ ବିକାଶ କେନ୍ଦ୍ର' ପକ୍ଷରୁ ଶିଶୁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସଚେତନତା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ କେନ୍ଦ୍ରର ଶିକ୍ଷାର୍ଥୀ ମାନବ କୁମାର ମହାନ୍ତିଙ୍କ କେତେକ ବରିଷ୍ଠ ସାଧାରିକ ବିପ୍ଳବ କୁମାର ମହାନ୍ତିଙ୍କ ବାସଭବନରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଯାଇଛି। ବାଲ ବିକାଶ କେନ୍ଦ୍ର ଗୁରୁମା ଜୟନ୍ତୀମଣି ସାହୁ ଏଥିରେ ଯୋଗଦେଇ ଏହାକୁ ପରିଚାଳନା ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଆଜିମୁଖ୍ୟ ସମ୍ପର୍କରେ ପୂର୍ବରୁ ଦେଇଥିଲେ। ବିଦ୍ୟାରମ୍ଭ ଠାରୁ ଶିଶୁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନା ଜାଗ୍ରତ ପାଇଁ ଶ୍ରୀ

ସ୍ଥାନୀୟ ଅଞ୍ଚଳ ଶିଶୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସଚେତନତା ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥାଏ ବୋଲି ସେ କହିଥିଲେ। ବାଲ ବିକାଶ କେନ୍ଦ୍ର ଶିକ୍ଷାର୍ଥୀଙ୍କ ଅଭିଭାବକମାନେ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ଯୋଗଦେଇ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ଆବଶ୍ୟକତା ଓ ଉପାଦେୟତା ସମ୍ପର୍କରେ ଆଲୋଚନା କରିଥିଲେ। ବାଲ ବିକାଶ କେନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟମରେ ପିଲାଙ୍କ ଆଚରଣରେ ଉନ୍ନେତ୍ତନୀୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଥିବା ସମ୍ପର୍କରେ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଦିଆଯାଇଛି। ଏହି ଅବସରରେ ଆୟୋଜିତ ପ୍ରାର୍ଥନା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ବିଦ୍ୟାଳୟର ପ୍ରକାଶ ସାମଗ୍ରୀ ପାଠ କରାଯାଇଛି।

ବହୁ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ନିଜ ନିଜର ଅନୁଭୂତି ସମ୍ପର୍କରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲେ। ପରେ ମାନବ ମହାନ୍ତି ଆରତୀ କରିଥିଲେ। ଶାନ୍ତିଲତା ରାଉତ ଏଥିରେ ତାଙ୍କୁ ସହଯୋଗ କରିଥିଲେ। କ୍ୟୋର୍ଡିନେଟର ପଦନାୟକ, ନିହାରିକା ମହାନ୍ତି, ସର୍ବଜିତ ଦାସ, ତ୍ରିଶା ମହାନ୍ତି, ସାଲ ବିକାଶ କେନ୍ଦ୍ର ମହାନ୍ତି, ସାଲ ବିକାଶ କେନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟମରେ ପିଲାଙ୍କ ଆଚରଣରେ ଉନ୍ନେତ୍ତନୀୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଥିବା ସମ୍ପର୍କରେ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଦିଆଯାଇଛି। ଏହି ଅବସରରେ ଆୟୋଜିତ ପ୍ରାର୍ଥନା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ବିଦ୍ୟାଳୟର ପ୍ରକାଶ ସାମଗ୍ରୀ ପାଠ କରାଯାଇଛି।

ସଦର ବିଜେପିର ରୂପସା ମଣ୍ଡଳ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀଣୀ ବୈଠକ

ବାଲେଶ୍ୱର, ୨୭/୦୫ (ନି.ପ୍ର): ସଦର ନିର୍ବାଚନମଣ୍ଡଳୀ ଅନ୍ତର୍ଗତ ହଳଦୀପଦା ଠାରେ ରୂପସା ବିଜେପି ମଣ୍ଡଳ ସଭାପତି ତପନ ରିଜିଙ୍କ ସଭାପତିତ୍ୱରେ ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ସୁବମୋଚୀ ଉପ-ସଭାପତି ତଥା ସଦର ବିଜେପି ନେତା ମାନସ କୁମାର ଦତ୍ତଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ମଣ୍ଡଳ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀଣୀ ବୈଠକ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଯାଇଅଛି। ଆସନ୍ତା ୨୦୨୪ ସାଧାରଣ ନିର୍ବାଚନକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ନୂତନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଆରମ୍ଭ ହେବ ବୋଲି ଆୟୋଜିତ ହୋଇଥିଲା। ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ଆଇନଶୁଳ୍କୀ ପରିସ୍ଥିତି, କୁପୋଷଣ, ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସେବା, ବେରୋଜଗାରୀ, କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଯୋଜନା ବାଟମାରଣକୁ ପ୍ରସଙ୍ଗ କରି ଦଳ କୋଳକ ପାଖକୁ ଯିବ। ଆସନ୍ତା ୨୯ରୁ ଆରମ୍ଭ ହେବାକୁ ଯାଉଥିବା 'ମହା

କନସମ୍ପର୍କ ଅଭିଯାନ'ରେ ଦଳ କ୍ରିପସି ସମସ୍ତ ପରିବାର ପାଖକୁ ଯିବ ଓ ମୋଡି ସରକାରଙ୍କ ପ୍ରଶାସନ ତଥା ବିଜେଡିର କୁଶାସନ ସମ୍ପର୍କରେ ରୂପସାରେ ସେ ସମ୍ପର୍କରେ ଏହି ବୈଠକରେ ବିଷୁତ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଥିଲା। ଆଗାମୀ ନିର୍ବାଚନର ସଫଳତା ପାଇଁ ଦଳୀୟ ସଂଗଠନକୁ ସର୍ବଦାୟୀ କରିବା ନିମନ୍ତେ ବିଜେପିର ପ୍ରତ୍ୟେକ

କାର୍ଯ୍ୟକର୍ତ୍ତା ନିରନ୍ତର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ମାନସ କୁମାର ଦତ୍ତ ଆହ୍ୱାନ କରିଛନ୍ତି। ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିଜେପି ରାଜ୍ୟ ସମ୍ପାଦିକା ଶ୍ରୀ ପ୍ରାଂ ବାଳପେୟୀ, ରାଜ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀଣୀ ସଦସ୍ୟ ପଶୁରାମ ବେହେରା, ମଣ୍ଡଳ ପ୍ରଭାକର ଗଣାଧର ରାଉତ, ପ୍ରବୀର ଶଙ୍କର ଦାଶ, ରାଜକେନ୍ଦ୍ର ଚାଟାର୍ଜୀ, ହରେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଧାନ, ମଣ୍ଡଳ ସାଧାରଣ ସମ୍ପାଦକ

ଅଧ୍ୟକ୍ଷୀମା ବେହେରା ଓ କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରଧାନ, ଜନ ସମ୍ପର୍କ ଅଭିଯାନ ପ୍ରମୁଖ ସୁଭେଶ ନାୟକ, ବିକ୍ରମ ସାହୁ, ଚତୁର୍ଭୁଜ ବେହେରା, ଉମାକାନ୍ତ ପ୍ରଧାନ, ଜଗଦାନନ୍ଦ ବେହେରା, ଜଳଧର ପରିଡ଼ା, ନିକେଶ ଜେନା, ସହିତ ସମସ୍ତ ଖୁର୍ଦ୍ଦ ସଦସ୍ୟ, ମଣ୍ଡଳ ପଦାଧିକାରୀ, ମୋଚୀ ପ୍ରମୁଖ, ରୂପ ସଭାପତିମାନେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ।

କଟକ ପାଣିପାଗ କେନ୍ଦ୍ରକୁ ମିଳିଲା ଐତିହାସିକ ମାନ୍ୟତା

କଟକ, ୨୭/୦୫ (ନି.ପ୍ର): କଟକ ପାଣିପାଗ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କେନ୍ଦ୍ରକୁ ଐତିହାସିକ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କେନ୍ଦ୍ରର ମାନ୍ୟତା ମିଳିଛି। ଏହି କେନ୍ଦ୍ର ୧୫୬ ବର୍ଷ ଧରି ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବେ ପାଣିପାଗ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କେନ୍ଦ୍ରରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସ୍ଥାନ ହାସଲ କରିଛି। ଶହେରୁ ଅଧିକ ବର୍ଷ ସେବା ଯୋଗାଉଥିବା ଓଡ଼ିଶାର କଟକ, ଗୁଜରାଟର ଭେରାବାଲ ଓ ଦ୍ୱାରିକା କେନ୍ଦ୍ରକୁ ଆଜି ଐତିହାସିକ ମାନ୍ୟତା ଦିଆଯିବ। ସମ୍ପର୍କରେ ଭାରତୀୟ ପାଣିପାଗ ବିଭାଗ (ଆଇଏମ୍‌ପି) ପକ୍ଷରୁ ଯୋଷଣା କରାଯାଇଛି। ଏହି ଚିନିଟି କେନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟରୁ କଟକ ସବୁଠାରୁ ପୁରୁଣା ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ିଛି। ପୂର୍ବରୁ ଅନୁସାରେ, ୧୮୭୫ ଜାନୁଆରୀ ୧୫ ତାରିଖରେ ଭାରତୀୟ ପାଣିପାଗ ବିଭାଗ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା। ଏହାର ୮ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ନୈବାଣିକ୍ୟ କାରବାର ଚାଲିଥିବା ନଦୀ ଓ ସମୁଦ୍ର ତଟବର୍ତ୍ତୀ ଓଡ଼ିଶାର କଟକ

ସମେତ ବିଭିନ୍ନ ରାଜ୍ୟର ପ୍ରମୁଖ ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକରେ ପାଣିପାଗର ସୂଚନା, ସମୁଦ୍ର ଗତିପଥ, ନଦୀର ଗତିପଥ ସମ୍ପର୍କରେ ନାବିକ ଓ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କୁ ଅବଗତ କରାଇବା ନିମନ୍ତେ ତ୍ରିତିପମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏଭଳି କେନ୍ଦ୍ର ଖୋଲାଯାଇଥିଲା। କଟକରେ ନୈବାଣିକ୍ୟ ପରମ୍ପରା ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରାଚୀନ। କଟକର ଗଣେଶ ଘାଟରୁ ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ବାଲି, ବର୍ଣ୍ଣିତ, ଜାଭା, ସୁମାତ୍ରା ସମେତ ବିଭିନ୍ନ ଦେଶରୁ ଯାତ୍ରା କରୁଥିଲେ। ସେହିସମୟରେ କଟକର ପୋଷାଳ ବିଭାଗର ଚେଳିଗ୍ରାମ ହେଉଥିବା ସ୍ଥାନ ମିସରୋରେ ୧୮୬୭ ମାର୍ଚ୍ଚ ୨୩ ତାରିଖ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଖୋଲାଯାଇଥିଲା। ସେତେବେଳେ ଏହାର ଆଞ୍ଚଳିକ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ହୋଇଥିଲା। କଟକର ଐତିହାସିକ ପୁରୀ, ଗୋପାଳପୁର, ଚାନ୍ଦବାଲି ଓ

ବାଲେଶ୍ୱରରେ ମଧ୍ୟ ପାଣିପାଗ କେନ୍ଦ୍ର ଖୋଲାଯାଇଥିଲା। ୧୦୦ରୁ ଅଧିକ ବର୍ଷ ଧରି ପାଣିପାଗ ସମ୍ପର୍କରେ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ଓ ସୂଚନା ପ୍ରଦାନ କରି ବିଶ୍ୱ ମାନଚିତ୍ରରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପରିଚୟ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିବା କଟକ ପାଣିପାଗ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କେନ୍ଦ୍ରକୁ ଐତିହାସିକ ପାଣିପାଗ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କେନ୍ଦ୍ର ଭାବେ ଆଜି ଆର୍ଦ୍ଧସତୀତି ପକ୍ଷରୁ ମାନପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି। ଅପରପକ୍ଷରେ, ୨୦୦୦ ମସିହାରୁ କଟକର ଏହି କେନ୍ଦ୍ର ଅନ୍ୟତ୍ର ସ୍ଥାନାନ୍ତର ହୋଇଛି। ଏବେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବେ କଟକ ପାଣିପାଗ କେନ୍ଦ୍ର ନାହିଁ। ଜିଲ୍ଲା କରୁରୀକାଳୀନ ବିଭାଗ ମାଧ୍ୟମରେ ଏହା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହେଉଛି। ରାଜ୍ୟରେ ପାଣିପାଗ ବିଭାଗର ୧୦ଟି ନିକ୍ଷେପ କେନ୍ଦ୍ର ରହିଥିଲେ ବେଳେ କଟକ ସମେତ ଅନ୍ୟ ୨୯ଟି ସ୍ଥାନରେ ଏହା ଜିଲ୍ଲା କରୁରୀକାଳୀନ ବିଭାଗ ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହେଉଛି।

୨୧ଟି ଗ୍ରାମର ୫୮ ୬୫ ପରିବାର ପାଣି ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ହୀନସ୍ତ୍ରୀ

ମାଲକାନଗିରି, ୨୭/୦୫ (ନି.ପ୍ର): ବିଶୁଦ୍ଧ ଜଳ ଯୋଗାଇ ଦେବାକୁ ୨୦୨୦ ମସିହାରେ ତ୍ରିକ୍ଷେପ୍ର ମୁକ୍ତ ଯୋଜନାକୁ ଶୁଭାରମ୍ଭ କରାଯାଇଥିଲା। ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଲୋକାର୍ପଣ ଅବସରରେ ମାଲକାନଗିରି ଜିଲ୍ଲା କାଳିମେଳାବାସୀଙ୍କୁ ଭେଟି ଦେଇଥିଲେ ବୃହତ୍ ପାନୀୟ ଜଳ ପ୍ରକଳ୍ପ। ଭେଟିପାଳମ ଠାରେ ଏହି ପ୍ରକଳ୍ପ ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ସ୍ଥାନ ନିରୂପଣ ହୋଇଥିଲା। ୩୭ କୋଟି ୨ ଲକ୍ଷ ୨୪ ହଜାର ଟଙ୍କା ବ୍ୟୟରେ କେଏମସି ପ୍ରୋଜେକ୍ଟ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଆ ନିମିତ୍ତେ ନାମକ କଂପାନି ପ୍ରକଳ୍ପ କାମ କରିବାକୁ ସରକାରଙ୍କ ସହ ରୁଚି କରିଥିଲା। ଭେଟିପାଳମ ଗ୍ରାମ ନିକଟରେ

ପ୍ରବାହିତ ପୋଟେରୁ ନଦୀ କୂଳରେ ୪.୫ ଏକ୍ରମର କ୍ଷମତା ବିଶିଷ୍ଟ ଏହି ବୃହତ୍ ପ୍ରକଳ୍ପ ନିମନ୍ତେ ନାବାକ୍ ଅର୍ଥ ଯୋଗାଇ ଦେଇଛି। ଏହି ପ୍ରକଳ୍ପ ପରେ ଜଳକଷ୍ଟର ଅନ୍ତ ହୋଇଯିବ ବୋଲି କାଳିମେଳାବାସୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆଶା ସଂଚାର ହୋଇଥିଲା। କିନ୍ତୁ, ରୁଚି ଅର୍ଥ ଶେଷ ହେବାକୁ ଆଉ ୪ ମାସ ରହିଥିବା ବେଳେ ପ୍ରକଳ୍ପ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇନି। ପ୍ରାୟ ଅଧା କାମ ସରିଥିବା ବେଳେ ବଳକା କାମ କେବେ ଶେଷ ହେବ ବୋଲି କାଳିମେଳା ଭେଟିପାଳମ, ବଡ଼ିଗେଟା, ଗମ୍ପାକୋଣ୍ଡା ଏବଂ କୋଲମେଟଳା ଫଂଡ଼ାୟତବାସୀ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଛନ୍ତି। ଅପରପକ୍ଷରେ ପୂର୍ବବର୍ଷ ଭଳି ଚଳିତ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟ

୨୧ଟି ଗ୍ରାମର ୫୮ ୬୫ ପରିବାର ପାଣି ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ହୀନସ୍ତ୍ରୀ ପୋଟେରୁ ନଦୀରୁ ମୋଟର ଯୋଗେ ପାଣି ଉଠାଇ ଚାହାକୁ ବିଶୋଧନ ପରେ ଜଳ ଯୋଗାଇ ଦେବାକୁ ପ୍ରକଳ୍ପର ପରିକଳ୍ପନା କରାଯାଇଥିଲା। ତେଣୁ କାଳିମେଳା, ଗମ୍ପାକୋଣ୍ଡା, କୋଲମେଟଳା, ଭେଟିପାଳମ, ବଡ଼ିଗେଟା ଫଂଡ଼ାୟତର ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନରେ ବଡ଼ ଓଜରହେଉ ପାଣି ଟାଙ୍କି ନିର୍ମାଣ ଶେଷ ହୋଇଛି। ତଥାପି ନିର୍ବାଚିତ ସମୟ ସୁଦ୍ଧା ଏହି ପ୍ରକଳ୍ପ କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା କମ୍। କାରଣ ପୋଟେରୁ କୂଳରେ ନିର୍ମିତ ଉନ୍ନତ ଡେଇଁ ଫାନ୍ଦ ହୋଇନି। ସେହିପରି ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷ ହାଉସ, ଗୋଟିଏ ଅର୍ପିଏ କୋଠା, ଗୋଟିଏ ଦ୍ୱିଅର ଡ୍ୱାରେ ରିଜର୍ଭ ଟାଙ୍କି,

ରୁଉଟି ସିଲ୍‌ସ୍‌ପ୍ ଟାଙ୍କି, ଗୋଟିଏ ଫିଲ୍ଡର ହାଉସ, ଗୋଟିଏ ଡ୍ରିଟିଂ ଟ୍ୟୁମ୍, ଗୋଟିଏ ଏରିଏଟର ହାଉସ, ଗୋଟିଏ କେମିକାଲ ହାଉସ, ଗୋଟିଏ ସିଏଫଟି କୋଠା ଏବେ ମଧ୍ୟ ଅଫପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଛି। ଏଥିସହିତ ପାଇପ୍ ଓ ଭଲଭୁକାଳ କାମ ଆସେ? ଆରମ୍ଭ ହୋଇନଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି। ଓଜର ହେଉ ଟାଙ୍କିରୁ ଘର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜଳ ଯୋଗାଣ ନିମନ୍ତେ ପାଇପ ବିନ୍ଧାଭରା କାମ ମଧ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇନି। ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ଯାଗ୍ଯରେ ପାଇପ ଗୁଡ଼ିକ ପଡ଼ିଛି। କିନ୍ତୁ, କଂପାନି ପକ୍ଷରୁ ପାଇପ ବିନ୍ଧାଭରା ପାଇଁ ଗାଁ ରାସ୍ତାକୁ ଖୋଳି ଛାଡ଼ି ଦେଇଥିବାକୁ ଯାଗାଯାତ ପ୍ରଭାବିତ ହେଉଛି। ଠିକାଫୁସ୍ତା ପକ୍ଷରୁ କାମ କରୁଥିବା ସ୍ଥାନୀୟ ଠିକାଦାରଙ୍କୁ ଟଙ୍କା

ଦେବାରେ ବିଳମ୍ବ ହେଉଥିବାରୁ ଏମିତି ସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଛି। ଏ ନେଇ ଗ୍ରାମଜ ଜଳ ବିଭାଗ ନିବାହୀ ଯନ୍ତ୍ରା ରିଡେଶ ସାହୁଙ୍କୁ ଯୋଗାଯୋଗ କରିବାକୁ କଂପାନିକୁ କାମ ଶୀଘ୍ର ଶେଷ କରିବାକୁ ବାରମ୍ବାର ଚାରିବ କରାଯାଇଛି। ଜିଲ୍ଲାସ୍ତରରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ରାଜ୍ୟସ୍ତରରୁ ମଧ୍ୟ କଂପାନିକୁ ବାରମ୍ବାର ଏନେଇ ଅବଗତ କରାଯାଇଛି। ଯଦି ସ୍ଥାନୀୟ ଠିକାଦାରଙ୍କୁ ଅର୍ଥ ଦେବାକୁ କଂପାନି ବିଳମ୍ବ କରୁଛି ଏବଂ ଏଥିଯୋଗୁ କାମ ବିଳମ୍ବ ହେଉଛି ତେବେ ସ୍ଥାନୀୟ ଠିକାଦାରଙ୍କୁ ଟାଙ୍କି ଆଲୋଚନା କରିବେ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି।

**ଧାରାବାହିକ
ଉପନ୍ୟାସ**

ଭାଗ - ୫
(ପୂର୍ବ ପ୍ରକାଶିତ ଉତ୍ତର...)

କୁଡୁଆ ଭିତରକୁ ପଶି ଯାଇଥିଲେ ଦେବୀ ସାତା । ରାତ୍ରିର ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ସେ ନିଜ ବୁଝାଜନକୁ ଦେଖିପାରି ନଥିଲେ । ଘରର କାନ୍ଥରେ ସୁନ୍ଦର ଦୃଶ୍ୟର ପ୍ରତିଫଳନ ଦେଖି ଆଜି ବି ଆସାଉଛି । ଗରାମ ଫାଳରେ ରଖିଥିବା ଚାନ୍ଦିନୀର ପୂଜା ମଧ୍ୟ ବିଛାଉ ଦିଆଯାଇଛି । ପୁଷ୍ପର ସୁନ୍ଦର ଘରଟି ମହକି ରହିଛି । ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସିନୀ ଛାଡ଼ି ବିଛାଣରେ ବସିପଡ଼ିଥିଲେ ସେ । ଗୃହ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଏକାକୀ । ପାଖରେ କେହି ନାହାନ୍ତି । ଏକାକୀ ଆଶ୍ରମର ଏ କୁଡୁଆ ଭିତରେ ରହିଲେ କାଳେ ସାତା ଭୟଭୀତ ହେବେ, ସେଥିପାଇଁ ରାତିରେ ମାତା ତୁଳସୀ ଅନୁକମ୍ପା ଏଠାରେ ଶୟନ କରିଥିଲେ । ରାତ୍ରି ପ୍ରହରେ ଆଉ ସେ ଶଯ୍ୟା ଚାପା କରିଗଲେଣି । ରାତିଯାକ ଅନିଦ୍ରାରେ ରହି ଆଶ୍ରମରେ ପ୍ରଥମ ରାତିଟିକୁ କଟାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ସେ । ତାଙ୍କୁ ତ ସାରାକାଳର ଏହି ଆଶ୍ରମରେ କଟାଇବାକୁ ହେବ । ଏ ଜୀବନରେ ପ୍ରଭୁ ଆଉ ତାଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ନାହିଁ । ସେହି ଚିନ୍ତାରେ ରାତି କଟିଛି । ରାତିଯାକ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଅନୁଭବ କରିଛନ୍ତି । ତତ୍ପରବର୍ଷ ବନବାସ ସାରି, ରାବଣକୁ ବଧ କରି ଭଗବାନ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଯେଉଁଦିନ ଅଯୋଧ୍ୟାରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ, ସେହିଦିନ ରାତ୍ରିଟି ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହ ଭଗବାନରେ କଟାଇଥିଲେ ସେ । ସେଦିନ ଭଗବାନରେ ଭବି ରହିଥିଲା ଅପାର ଆନନ୍ଦ, ଅସାମ ସୁଖ, ଅକଳନୀୟ ଶାନ୍ତି । ସାାରା ଗୃହ ଭିତରେ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିଲା ପୁଷ୍ପର ସୁବାସ । ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପଲଙ୍କର ତୁଳିତ ଶଯ୍ୟା ଉପରେ ପନୋରମ, ଲୋଭନୀୟ ସୁବାସିତ ପୁଷ୍ପର ଆସରଣ । ପଲଙ୍କର ଗୋଟାଏ ଧାରକୁ ଆଉଜି ଦସିଥିଲେ ପ୍ରଭୁ ରାମଚନ୍ଦ୍ର । ତାଙ୍କ ଅଳ୍ପ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ମୁଖରଣ୍ଡ ଶୋଇଥିଲେ ସେ । ହସିହସି ପ୍ରଭୁ ତାଙ୍କ ମଞ୍ଚକରେ ତାଙ୍କର ପଦୁକକୁ ଏକାକୀ ଅଳ୍ପ ଝଲନା କରି କହୁଥିଲେ, “ସାତେ! ମୋ ପାଇଁ ତୁମେ କେତେ କଷ୍ଟ ନ ସହି । ଅରଣ୍ୟ ବାସର ଯେଉଁ ଦୁଃଖ ଯାତନା ସବୁ ସହିଛ । ଶେଷରେ ରାବଣ କର୍ତ୍ତୃକ ଅପହୃତା ହୋଇ ଅଶୋକବନରେ ଏକାକୀ କେତେଦିନ ନ ବିଚାରୁଛ । ବନବାସର ଏ ତତ୍ପରବର୍ଷର ଦୁଃଖ ଯତ୍ନମା ମୋ ଅନ୍ତରେ ଶୋଇଯାଉ କିଛି ପ୍ରିୟେ । ବିଦେହ ରାଜକନ୍ୟା, ଅଯୋଧ୍ୟା ରାଜକାଣୀ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଅରଣ୍ୟରେ ଭିକାରୁଣୀର ଜୀବନ କିଛି । ବଣର ଫଳମୂଳ ଖାଇ ଜୀବନ ବିଚାରୁଛ । ଦିନେ ହେଲେ ବି ପ୍ରତିବାଦ କରିନାହିଁ ପ୍ରିୟେ । ତୁମପରି ପତ୍ନୀ ପାଇ ମୋ

ବୈଦେହୀ

‘ବୈଦେହୀ’ ସୀତାଙ୍କର ଅନ୍ୟ ଏକ ନାମ । ଆର୍ଯ୍ୟ ଭାରତୀୟ ନାରୀ ସମାଜରେ ସୀତା ହେଉଛନ୍ତି ମଉଜୁମଣି । ତାଙ୍କ ତୁଲ୍ୟା ନାରୀ ବିଶ୍ୱରେ ଅନ୍ୟତ୍ର ବିରଳ । ସେବା, ତ୍ୟାଗ, ଶ୍ରଦ୍ଧା, ଦୟା, କ୍ଷମାର ପୂର୍ଣ୍ଣମୟ ପ୍ରତୀକ ହେଉଛନ୍ତି ସୀତାଦେବୀ । ଜୀବନଯାକ ଦୀପ ଭଳି ଜଳିଜଳି ସେ ନିଜ ପରିବାରକୁ, ସମାଜକୁ ଆଲୋକ ଦାନ କରି ଯାଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ତୁଲ୍ୟ ପତିବ୍ରତା, ପତି ପରାୟଣା, ପତି ସୋହାଗିନୀ ନାରୀ ତାଙ୍କ ପରେ ଆଉ ଦେଖିବାକୁ ମିଳନ୍ତି ନାହିଁ । ସେହି ମହନୀୟା, ଆଦର୍ଶ ସ୍ତ୍ରୀନୀୟା, ମହିଷସୀ ତରିତ୍ରକୁ ନେଇ ଡ.ଭାଗବତ ବେହେରା ତାଙ୍କର ‘ବୈଦେହୀ’ ଉପନ୍ୟାସଟିକୁ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ଡ. ବେହେରାଙ୍କର ‘ବୈଦେହୀ’ ଧ୍ୱନି ପ୍ରତିଧ୍ୱନିର ଗୁଣଗ୍ରାହୀ ପାଠକମାନଙ୍କ ପାଇଁ...

କାବନ ଧନ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛି ସଖା । ଦୀର୍ଘବର୍ଷର ବିଚ୍ଛେଦ ପରେ ଆଜି ଯେ ତୁମେ ମୋ ଅଳ୍ପପଲଙ୍କକୁ ମଞ୍ଚନ କରିବ, ଏହା ମୁଁ ଭାବିପାରି ନଥିଲି । ରାମର ଭାଗ୍ୟକାଣ୍ଡରେ ଆଜି ସୁଖ ପୂର୍ଣ୍ଣମୀର ଝର ଉଇଁଛି । ଭାଗ୍ୟଦେବୀ ଆଜି ମୋତେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛନ୍ତି । ଆଜିଠୁଁ ରାମ ତୁମର କିଶୋରୀ ହୋଇ ରହିବ ପ୍ରିୟେ ।”

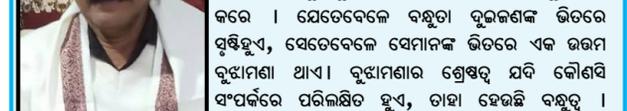
ସ୍ୱାମୀଙ୍କ କୋଳରେ ମୁଖରଣ୍ଡ ଶୋଇ ତାଙ୍କ ମୁଖମଞ୍ଚକୁ ସ୍ନେହାମୃତ, ପ୍ରେମାମୃତ ପାନ କରୁଥିବା ସୀତାଦେବୀ ସହଯା ଉପପି ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଦୁଃଖରେ ନିଜ ବ୍ୟାଧିକୁ ସଦୃଶ ହସାନ୍ତୁଳିକୁ ଝପି ଦେଇ କହିଥିଲେ, “ଆପଣ ଏ କ’ଣ କହୁଛନ୍ତି ସ୍ୱାମୀ! ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣର ଦାସୀ । ଆପଣଙ୍କର ପାଦସେବା ମୋର ଏକାନ୍ତ କାମ୍ୟ । ମୋତେ ଆଶାବାଦ କରନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ ମୁଁ ଯେମିତି ଆଜୀବନ ଆପଣଙ୍କ ସେବାରେ ନିଜକୁ ଉତ୍ତର କରିବି । ଆପଣ ମୋର ସୁଖ, ଶାନ୍ତି, ସ୍ନେହ, ପ୍ରେମ, ଦୟା, କ୍ଷମା ସବୁକିଛି । ଆପଣଙ୍କ ବ୍ୟତିରେକେ ମୁଁ ଶୂନ୍ୟ । ମୋତେ କେବଳ ଏତିକି ଦୟା କରିଥିବେ ସ୍ୱାମୀ, ଏ ଜୀବନରେ ମୋତେ କେବେବି ଆପଣଙ୍କ ଚରଣ ସେବାକୁ ବଞ୍ଚିତ କରିବେ ନାହିଁ ।” ଏତକ କହି ମୁଁ ଭୋ ଭୋ ହୋଇ କାନ୍ଦି ଉଠେ, ମୋତେ କୋଳକୁ ଚାଣିନେଇ, ମୋ ଚକ୍ଷୁରୁ ଅଶ୍ରୁ ପୋଛି ଦେଇ, ମୋ ମୁଖରେ ସ୍ନେହର ଅମାୟାଧାର ଭାଜିଦେଇ ପ୍ରଭୁ ମୋର

କହିଥିଲେ, “ଈ ସାତେ! ଆଜିର ଏ ଆନନ୍ଦ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ, ଏ ମଧୁଭିକ୍ତ ଅନୁତମ୍ୟ ରାତ୍ରିରେ ତୁମ ଚକ୍ଷୁରେ ଅଶ୍ରୁ ଶୋଭାପାଏନା । ତୁମେ ତ ରାମର ଆତ୍ମା, ମନ, ଶରୀର ସବୁକିଛି । ତୁମ ବିହୁନେ ରାମ ଶୂନ୍ୟ । ତୁମେ ଥିଲେ ରାମ ପୂର୍ଣ୍ଣ । ଯାହା ଯାଇଛି ତାହା ଅତୀତ ସଖା! ବିଧାତା ଆମ କପାଳରେ ତତ୍ପରବର୍ଷ ପାଇଁ ଯେଉଁ ଦୁଃଖ ଲେଖିଥିଲେ, ତାହା ତତ୍ପରବର୍ଷର ଗ୍ରୀଷ୍ମରେ ସିଝି, ବର୍ଷାରେ ଭିଜି, ଶୀତରେ ସଢ଼ି ଶେଷ ହୋଇଯାଇଛି । ଆଜି ସେ ଦୁଃଖ ନଦୀରେ ଆଉ ବର୍ଷା ହେବନାହିଁ କି ବନ୍ୟା ଆସିବ ନାହିଁ । ଆମ ସୁଖର ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ରାତ୍ରିପାହିଲେ ତୁମ ସ୍ୱାମୀ ରାଜ ବିହାସନରେ ବସିବେ । ତୁମେ ହେବ ଅଯୋଧ୍ୟାର ରାଜରାଣୀ । ରାଜ ପରିବାରର ବସ ଅଳଙ୍କାର ପିନ୍ଧି ତୁମେ ହେବ ରାଜଲକ୍ଷ୍ମୀ । ମୁଁ କିନ୍ତୁ ତୁମର ରାଜରାଣୀ ବେଶଠାକୁ ତୁମ ଫୁଲରାଣୀ ବେଶକୁ ଅତି ଭଲପାଏ ଦେବୀ । ଅରଣ୍ୟବାସ କାଳରେ ଅନେକଦିନ ମୁଁ ତୁମକୁ ଫୁଲରେ ଫୁଲରେ ସଜାଇ ଦେଇଛି । ରାତି ପାହିଲେ ସେ ସୌଭାଗ୍ୟ ଆଉ ମୋତେ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଆଜି ମୁଁ କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ଫୁଲରେ ଫୁଲରେ ସଜାଇ, ତୁମର ଫୁଲରାଣୀ ବେଶକୁ ମନଭରି ଉପଭୋଗ କରିବି ।” ଏତକ କହି ସେଦିନ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ କୋଳରେ ବସାଇ ମୋ ଗଭାରେ ଖୋସି ଦେଇଥିଲେ ନାନା ଜାତିର ଫୁଲ । ହସରେ ଲଜାଇ ଦେଇଥିଲେ ଫୁଲର ଅଳଙ୍କାର । ବସରେ ଲୟାଉ

ଦେଇଥିଲେ ବନଫୁଲର ମାଳା । ଆଉ ପାଦରେ ପୁଷ୍ପ କଢ଼ର ପାଉଁଜି ପିନ୍ଧାଇବାକୁ ଯାଉଥିବା ବେଳେ ମୁଁ ତାଙ୍କର ହାତଧରି ନେଇ କହିଥିଲି ଆପଣ ଏ କ’ଣ କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁ । ମୋ ପାଦରେ ଆପଣ....

ମୋ ହାତଧରି ନେଇ ସେ କହିଥିଲେ, “ସାତେ! ତୁମେ କ’ଣ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜାଣିପାରିଲ ନାହିଁ ତୁମ ସ୍ୱାମୀ ତୁମର କେଉଁ ଅଂଶକୁ ଅଧିକ ଭଲପାଆନ୍ତି ? ଅଧିକ ସଦୃଶ ନୟନରେ ଦେଖନ୍ତି ? ତାହା ହେଲା ତୁମର ଏହି ସୁର୍ଷମ କୋଳନଦ କଢ଼ ସଦୃଶ ବର ବିକଶିତ ପଦମୁଗଳ । ଅରଣ୍ୟବାସ ସମୟରେ ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଧାର ପଦପାତରେ କୁଡୁଆରେ ଘୁରିବୁଲି ମୁଁ ଅନାଉ ରହିଥାଏ ତୁମର ଏହି ଆଦର ପଦମୁଗଳକୁ । ଆବେଗରେ ଥରେ ବୁଲିଥର ରକ୍ତ ପୁଷ୍ପ ପାଖୁଡ଼ା ରସରେ ତୁମ ପାଦରେ ବଳପୂର୍ବକ ଅଳତାର ଦାଗ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଆଜି ଦେଇଛି ସଖା । ଏ ସୁକୋମଳ, ମନୋରମ, ସୁର୍ଷକଳିକା ପଦ ଦୁଇଟି ରାମର, କେବଳ ରାମର । ଆଜି ମୋତେ ବାଧା ଦିଅନାହିଁ ସଖା । ଏ ପାଦରେ ମୁଁ ଆଜି ଫୁଲ ପାଉଁଜି ପିନ୍ଧାଇଦେବି । ଦୀପାଲୋକର ସେହି ମଞ୍ଜିମଞ୍ଜି ଆଳୁଅ ଭିତରେ ମୋ ପାଦରେ ଫୁଲର ପାଉଁଜି ପିନ୍ଧାଇ ଦେଇ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ମୋତେ ଚାଣି ନେଇଥିଲେ ତାଙ୍କର ବାହୁବନ୍ଧନ ମଧ୍ୟକୁ । ତା’ପରେ ମୋ ସର୍ବାଙ୍ଗରେ ଝରାଇ ଦେଇଥିଲେ ସେ ସ୍ନେହ, ପ୍ରେମ, ପ୍ରୀତିର ପିୟୁଷଧାରା ।” ଭୋ... ଭୋ... ହୋଇ କାନ୍ଦି ଉଠିଥିଲେ ସୀତାଦେବୀ । ପ୍ରଭୁ ପ୍ରଭୁ କହି ଲୋଟି ଯାଇଥିଲେ ସେହି ବିଛାଣରେ । ସେଦିନର ସେ ମଧୁମୟ ସ୍ମୃତି ଆଜି ଏ ତପସ୍ୱିନୀ ଜୀବନରେ କାହିଁକି ଉଠି ପାରିବୁ । ସେ ତ ମୋତେ ସଦୃଶ ପାଇଁ ବିସର୍ଜନ ଦେଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସ୍ନେହ ପ୍ରେମର ସେହି ସ୍ମୃତିକୁ ପାଥେୟ କରି ମୋତେ ଏଠାରେ ତପସ୍ୱିନୀର ଜୀବନ ବିଚାରବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ସିନା ଏ ଆଶ୍ରମରେ ତପସ୍ୱିନୀ ସାଜି ରହିବି ପ୍ରଭୁ, ହେଲେ ଆପଣ ମୋ ଗର୍ଭରେ ଯାହାକୁ ସ୍ଥାନ ଦେଇଛନ୍ତି ? ସେ ଯେତେବେଳେ ଏ ଆଶ୍ରମର ମାଟିକୁ ଛୁଇଁବ, ଧାରେଧାରେ ବଢ଼ି ଯେତେବେଳେ ବାପା, ବାପା ବୋଲି ଡାକିବ, ବାପାଙ୍କୁ ଖୋଜିବ ସେତେବେଳେ ମୁଁ ତାକୁ ଆପଣଙ୍କର କି ପରିଚୟ ଦେବି ପ୍ରଭୁ ? ହେ ସୟାସାଗର, କରୁଣାନିଧୀ, କି ଦୋଷ ମୁଁ କରିଥିଲି, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ମୋର ଏ କଷଣା । (କ୍ରମଶଃ)

♥ ବର୍ଣ୍ଣା ପୋଖରୀ, ରାଣୀପାଟଣା, ବାଲେଶ୍ୱର

(ପୂର୍ବ ପ୍ରକାଶିତ ଉତ୍ତର)
ଭାବ ବନ୍ଧୁତାକୁ ବନ୍ଧନ କରେ । ଭୟ ଭକ୍ତିକୁ ବନ୍ଧନ କରେ । ଯେତେବେଳେ ବନ୍ଧୁତା ଦୁଇଜଣଙ୍କ ଭିତରେ ପୁଷ୍ପହୁଏ, ସେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏକ ଉତ୍ତମ ବୁଝାମଣା ଥାଏ । ବୁଝାମଣା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯଦି କୌଣସି ସଂପର୍କରେ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ, ତାହା ହେଉଛି ବନ୍ଧୁତା । ପୁଅଟି ଯେତେବେଳେ ବଦମାସି କରେ, ବାପଟି ନିର୍ଦ୍ଦୟରେ ତାକୁ ଚାପୁଡ଼ାଟିଏ ମାରିପାରେ । କିନ୍ତୁ ଛାତ୍ରଟି ବଦମାସି କଲେ, ଗୁରୁଟିଏ ତାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟରେ ଚାପୁଡ଼ାଟିଏ ମାରିପାରେ ନାହିଁ । ଦୁଇଟି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଧିକାର ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ସଂପର୍କରେ ସାମିତ ଅଧିକାର ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ବନ୍ଧୁତା ଏପରି ଏକ ସଂପର୍କ ଯେଉଁ ସମ୍ପର୍କରେ ଅସାମ ଅଧିକାର ଅଛି । ବନ୍ଧୁତା ଭିତରେ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ନ ଥାଏ କି କୌଣସି ଉତ୍ତର ମଧ୍ୟ ନ ଥାଏ । ବେଳେବେଳେ ମଣିଷ ଭିତରେ ଦୃଢ଼ ଆସେ, ସେ ଦୃଢ଼ ଅଧିକାରର ଦୃଢ଼ ହୋଇପାରେ, ଗୋଟିଏ ଶ୍ରଦ୍ଧା ବଦଳି ହୋଇପାରେ, ଗୋଟିଏ ପ୍ରେମର ଦୃଢ଼ ହୋଇପାରେ, ଗୋଟିଏ ବିଚାରଧାରା ବଦଳି ହୋଇପାରେ । ସେ ପରିସ୍ଥିତିରେ ମଣିଷ ଟିକିଏ ଚିନ୍ତା କରେ । ସେହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ମଣିଷ ନିରବ ହୋଇଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି ଏବଂ ସମୟକୁ ଅନୁକୂଳିତ ପ୍ରଦାନ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି । ବେଳେବେଳେ ମଣିଷ ସଂପର୍କକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ବିଚାରଧାରକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ନିରବ ରହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି । ନିଜ ଭିତରେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଭାବ ତିଆରି କରିବା ତ ବହୁତ କଷ୍ଟ । ସାମଗ୍ରିକ ଶ୍ରଦ୍ଧା ବାଣ୍ଟିବା ଆହୁରି କଷ୍ଟ । ନିଜ ପୁଅଅଁଅଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଜର ଗୋଟିଏ ଭଲପାଇବା ରହିବା ତ ସ୍ୱାଭାବିକ କଥା । କିନ୍ତୁ ଭାଇର ପୁଅଅଁଅଙ୍କ ପ୍ରତି ସମାନ ଭଲପାଇବା ଆଣିବା ବହୁତ କଷ୍ଟ । ତାହା ଯେତେବେଳେ ନିଜ ଭିତରେ ବିକଶିତ ହୋଇଯିବ, ସେତେବେଳେ ପଢ଼ିଶାଳା ପୁଅଟି ଅଥବା ରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଯାଉଥିବା ପୁଅ ବୟସର ପିଲାଟି ମଧ୍ୟ ଭଲ ଲାଗିବ । ସ୍ନେହ, ଆଦରର କୌଣସି ଶ୍ରେଣୀବିଭାଗ ନାହିଁ । ତାକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ଭାବି କଷ୍ଟ । କିନ୍ତୁ ତାକୁ ଉପଭୋଗ କରିବା ବା ଅନୁଭବ କରିବା ଭାବି ଆନନ୍ଦଦାୟକ । ଅନ୍ୟର ସ୍ନେହ, ଆଦର, ଭଲପାଇବାକୁ ଉପଭୋଗ କରିବା ଏକ ଉଚ୍ଚତମ ମାନସିକତାର ନିଦର୍ଶନ ।

ଯଦି ମଣିଷର ଯୋଗ୍ୟତା କେହି ନଷ୍ଟ କରେ ତାହା ହେଉଛି ମଣିଷର କଥାବାର୍ତ୍ତା । ଛୋଟ ସୁନ୍ଦର କଥାଟିଏ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ନିର୍ମାଣ କରିପାରେ ଛୋଟ ମୂଲ୍ୟହୀନ କଥାଟିଏ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ନଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ କରିପାରେ । ଯେତେବେଳେ ମଣିଷର ଭାବନା ସୁନ୍ଦର ହେବ, ସେତେବେଳେ ମଣିଷର ଠଠର କଥା ମଧ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ହେବ । ଯେତେବେଳେ ମଣିଷ ନିଜର ସୁନ୍ଦର ଭାବନା ଏବଂ ବଦ୍ଧବ୍ୟସ୍ତ ସମଗ୍ର ରକ୍ଷା କରିପାରିବ, ସେତେବେଳେ ତାର କର୍ମ ମଧ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ହେବ । ଛୋଟ କଥାଟି ଗୋଟିଏ ମଣିଷର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଏବଂ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ନଷ୍ଟ କରିଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ଜଣେ କଥା କହିଛି, ସେହି କଥା ଯଦି କୌଣସି ଉଚ୍ଚ ଏବଂ ଉତ୍ତମ ପରିବେଶ ପାଇଁ ପ୍ରୟତ୍ନ ହୋଇଛି, ସେ କଥା ପ୍ରବାହ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି । ଯେତେବେଳେ କଥା ପ୍ରବାହ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି, ସେ କଥା ଜୀବନ୍ତ ହୋଇଛି । ଆନନ୍ଦସାଗର କହିଥିଲେ ପୃଥିବୀରେ ଯାହା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି; ପୃଥିବୀ ଆମ ଆଖିକୁ ଯେମିତି ଦେଖାଯାଉଛି, ଏହା ଗୋଟିଏ ବ୍ୟକ୍ତି ଓ ସମ୍ପର୍କର ବିଚାରର ପ୍ରବାହ । ଯେତେବେଳେ ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବିଚାର ଗୋଟିଏ ଜାଗାରେ ଏକତ୍ରିତ ହେଉଛି, ସେତେବେଳେ ତାହା ହେଉଛି ସମ୍ପର୍କର ବିଚାର । ଯେକୌଣସି କଥା ଯେତେବେଳେ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇଛି ସେତେବେଳେ ତାହା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଛି । ଭାରତବର୍ଷକୁ ସ୍ୱାଧୀନ କରିବାର ବିଚାରଧାରା ଯେତେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇନଥିଲା, ସେତେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନେକ ଲୋକ ଚିନ୍ତାର କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ତାହା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ମହାତ୍ମାଗାନ୍ଧୀ ଭାରତବର୍ଷରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ଚିନ୍ତାଧାରା ଏକତ୍ରିତ ହେଲା, ସେତେବେଳେ ତାହା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେଲା । ମହାତ୍ମାଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ଭଳି ବିଚାରକୁ ବନ୍ଧନ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ନିର୍ଦ୍ଦୟରେ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିପାରେ । ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମଣିଷର ବିଚାରଧାରା ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀକୁ ଛୁଇଁପାରେ । ବିଚାରଧାରା ସକାରାତ୍ମକ ହୋଇପାରେ ଅଥବା ନକାରାତ୍ମକ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ । ସମଗ୍ର ଭାରତରେ ଏମିତି କୌଣସି ଦର୍ଶନ ନାହିଁ, ଯେଉଁ ଦର୍ଶନ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଅବା ପରୋକ୍ଷରେ ଜଣେ ଛାତ୍ରଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ ନ କରୁଛି । ସତ୍ୟ ସବୁବେଳେ ବହୁତ ସରଳ । ଯେଉଁକଥା ସତ୍ୟ ନୁହେଁ, ତାହା କଦାପି ସରଳ ନୁହେଁ । ପୃଥିବୀରେ ଯେତେ ସାଧୁ, ସନ୍ଥ, ମହାତ୍ମାମାନେ ଆଜିଯାଏଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ହୃଦୟରେ ବସୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନର ପୁଷ୍ପଭୂମି ଥିଲା ସରଳତା । ଯେଉଁମାନେ ସରଳତାର ସହିତ ନିଜର ଦର୍ଶନକୁ ଧରି ରଖୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ମୃତ୍ୟୁର ଅନେକ ବର୍ଷ ପରେ ମଧ୍ୟ ଜୀବନ୍ତ ଅଛନ୍ତି । ମଘ ବିଚାରଧାରାର ମଣିଷର ମୁଖମଞ୍ଚରେ ତାର ଅଗ୍ରହଣୀୟ ଭାବ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାଏ । ସମ୍ପର୍କର ବିଚାରଧାରାର ରୂପାନ୍ତରେ ପୃଥିବୀର ପରିବର୍ତ୍ତନ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ ବୋଲି ବର୍ତ୍ତମାନର ଦାର୍ଶନିକମାନେ ମତ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି । (ସମାପ୍ତ)

♥ ବାଗବଦାବନ, ବାଲେଶ୍ୱର
(ମୋ)୯୯୩୭୯୩୨୫୭୦

ଆମ ସମୟର କବିତା

II ପୁରୀ II
ମାନସ ରଞ୍ଜନ ମହାପାତ୍ର

ମୁଁ ତୁମ ସମୁଦ୍ର ହାୱାରେ ଫେରାର ଗୋଟେ ଖବର ।
ବହୁଦିନୁ ମୁଁ ତୁମ ପାଖେ ଅଛି ପୁଣି ନାହିଁ
କେଉଁ ଦୃଷ୍ଟିର ବିଜନତା
ଅସ୍ଥିତର ଲଢ଼େଇରେ ମତେ
କଲକଳ ଗୋଟେ ବିଶ୍ୱାସରେ
ବାଣିଦେଇଛି, କାଶୋରୀ
ଶୁଷ୍କି ହଜେଇଥିବା
ମୁଁ ଗୋଟେ ପିଲା ମେଳାରେ
ତୁମ୍ଭେ ଚାପୁ ହେଇବି ଠିଆ, ଖୋଜୁଛି ମୋ
ଆଖିର ଠିକଣା
କେଉଁ ସ୍ୱପ୍ନ ମତେ ସ୍ୱପ୍ନାହତ କରିବି
ଗଲାଦିନ ସବୁ !

କେଉଁ ଅଜ୍ଞାତବାସ ମୋ ସହରର ନିଆଁ ନେଇ
କଲେଇ ଦେଇଛି ଜଙ୍ଗଲ, କହିପାରିବି ନାହିଁ
ମତେ ଗାଲବାକୁ ପଡ଼ିବି ତୁରୁରା ଗିଳିଥିବା
ସାପର ଗାତ
ତାଲି ଆସିଥିବା ରାସ୍ତା ସାରା ପ୍ରତି ପ୍ରହର
କାଶୋରୀ, ସମୟଧି ଆସିବି
କେଉଁ ମହାସମୟକୁ
ମୁଁ ଖାଲି ଦେଖୁଛି ଦୃଶ୍ୟ
ପତ୍ର କର୍ପିକା ଓ ପତ୍ରଝଡ଼ାର

ମୋର ସକଳ ଅହଙ୍କାର ଫେରାର
ତୁମ ସମୁଦ୍ର ହାୱାରେ
ନିଖୋଜ ବିଶ୍ୱାସର କିଶୋରୀ ନଦୀ
କେଉଁ ମୃତ୍ୟୁକୁ ମୁଁ ଲେଖୁପାରିବି ଏବେ ତିଠି
ଅବା କେଉଁ କଳ୍ପ ମତେ ବାନ୍ଧିନବ
ନଳି ବା ସ୍ୱର୍ଗରେ ।
ପଚାରି ପାରୁନି, ଉତ୍ତର ଲାଗି
କାହୁଟେ ନାହିଁ ବି ସାମୁଦ୍ରେ

କେଉଁ ଠିକଣାରେ ନିରୁଦିଷ୍ଟ ମୁଁ
ଏବେ ତୁମ ସମୁଦ୍ର ହାୱା କାଶୋରୀ
କେଉଁ ବାଲିରେ ପୋତିହେବାକୁ
ଅଜ୍ଞାତ ପଦାବଳୀ ଛାଡ଼ିଲେ କେଖୁଟି
ନିର୍ବିକଳ୍ପ ମନ୍ତ୍ରଣିଏ ସତେ ଅବା ମୁଁ
ଉଚ୍ଚାରିତ ହେବି ବୋଲି
ସମୟକୁ ସଲାମ୍ କରୁଛି ।।

♥ ଶାଳାଚିନ୍ଦ୍ର
ମଧୁବନ ଷଷ୍ଠ ଚଳି
ଟିକରପଡା ରୋଡ଼, ପୁରୀ
(ମୋ)୯୮୯୯୯୪୭୧୭୮

II ଦିନେ ତମେ ପହଞ୍ଚିବି II
ବାଣୀପାଣି ଦେବତା

ଦିନେ ତମେ ପହଞ୍ଚିବି ମୋ ପାଖରେ
ମହାତ୍ମର ଆତ୍ମା
ନରର ଗାତ ହେଉ
ଯେମିତି ଖୋଜି ଖୋଜି ପହଞ୍ଚିଯାଏ
ଖୋଷିଲା କ୍ଷେତରେ
ତମେ ଦିନେ ପହଞ୍ଚିବି ମୋ
ପାଖରେ ।

ମୁଁ ସିନା ଯାଇ ପାରୁନି ତୁମ ପାଖକୁ
ମା’ସ ହାଡ଼ ସ୍ୱାସ୍ତ୍ୟ
ଷଡ଼ଯନ୍ତରେ ବନ୍ଦୀ ହେଉ
ତୁମେ କିନ୍ତୁ ଖୋଜି ଆସିବ ମତେ
ଯେମିତି ନିରାମୟର ହାତ ଖୋଜିଯାଏ
ବହୁ ଦିନକୁ ଶୁଖିନଥିବା ଏକ କ୍ଷତ ।

ତମେ ଦିନେ ସତରେ ପହଞ୍ଚିବି ।
କଂଚାଝଂଚା ପାତେରୀ କାତ ତେଇଁ
ଫଳନ୍ତି ଗଛ ପାଖରେ
ଯେମିତି ପହଞ୍ଚିଯାଏ ପିଲାଙ୍କ ହାତ
ଦିନେ ତମେ
ମୋ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବି ।

ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ଗଢ଼ି ଚାଲିଛି ମୁଁ
ସୁଯାଜ ସନ୍ଦନ ସରସ ।

+୧, ସତ୍ୟ ଡକ୍ଟର ରୋଡ଼,
କୋଲକାତା-୭୦୦୨୩

II ଆତ୍ମବୋଧ II
ଦୁର୍ଗାଚରଣ ସତ୍ତ୍ୱା

ଜୀବନଟା ସାରା ଖାଲି ଏମିତି ହିଁ ଅଛି
ତୁହାରେ ବସୁଛି ।
ଦୌଡ଼ି ଚାଲିଛି, ଠିକ୍ ଆଜି ପରି
ବାନୟନ ପ୍ରତାପିତ ହୋଇଚାଲିଛି
ଠିକ୍ ଚାଲିଛି ବି ନିଜକୁ
ଆଜି ପରି ।
କେତେ ଅର୍ଥସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା ସତେ ଏ ଜୀବନ
ସବୁ ସାରି ଦେଲି ।

କେତେ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ - କେତେ ଯେ ଅଜାତ୍ୟ
କେତେ ବର୍ଷମୟ ଉନ୍ନତପୁର ରଜ ରାଗ
ଲିଭିଗଲା ଆହଃ
ସବୁ ଲିଭିଗଲା
କେଉଁ ମାୟା ଦର୍ପଣରେ ।
କିଛି ବି ପାଇଲି ନାହିଁ
ତୁହାଟାରେ ଦୌଡ଼ି ଚାଲିଛି ଆଗକୁ
ଯେ ଚାଲିଛି ମରଣ ମୁହଁ ସେ
ଉତ୍ତମ ସମୁଦ୍ର ମଝି ଗଣ୍ଡକୁ ।

ଏବେ ମୁଁ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲିଛି ଆଶାକାଶା ଶୂନ୍ୟ
କାତ ଛଡ଼ା ନାଗର ନାଉରୀ ଯେପରି
ଆଗରେ କରାଳ ଭଉଁରୀର ଦୃଶ୍ୟ
ଆଖିରେ ବେକାଏ ଅନାବନା ସ୍ୱପ୍ନ
ସମାବନା ହାନ ଜୀବନ
ତଥାପି ବସୁରହିଛି ମୁଁ ଠିକ୍ ଆଗ ପରି
କାହିଁକି କେଜାଣି !

ବାନୟନ ପ୍ରତାପିତ ହୋଇ ଚାଲିଛି
ତଥାପି ନିଜ ଭିତରେ ନିଜେ
କେବଳ ବସୁଛି
ରହିବି ବୋଲି ଠିକ୍ ପୂର୍ବ ପରି ।
ଏ ଜୀବନ କ’ଣ ବାହେଁ ସତେ !

ତେଜନୀର ଶିଖିରେ ଚଢ଼ିଚଢ଼ି
କାହାକୁ ସେ ଖୋଜେ
ଆଉ ଖୋଜି ଚାଲିଥାଏ ।
କେଜାଣି !
ସାରା ଜୀବନ ଖୋଜି ଚାଲିଥାଏ ସେ ।

ଯେମିତି ସମାଧି ଭିତରୁ

ଖୋଜି ଚାଲିଥାଏ କିଏ
ତା ପିତୃବ୍ୟର ଆୟୁଷ
ଅଥଚ କିଛି ହିଁ ନଥାଏ
ଆଏ ପୁଲ୍ଲୀ ମାଟି ମିଶା କୁହ
ଆଲୁକେ ଅସୁ
ଖସିପଡ଼ିଥିବା ସିନେକର ପଲକ୍ଷରାରେ
କେଉଁକାଳର ଶିଉଳି
ଝାଝା ବାହେଁର ରଜ ।

ଖସି ପଡ଼ୁଥାଏ ସବୁକିଛି
ବାତ ନିକୁଟି ଡାକୁଥାଏ ସିଏ
କେବେ ଆସିବୁ
କରିରହିବି ମୁଁ ତତେ ପରା ଏହାଏଁ !
ପକ୍ଷୀଟି ଉଡ଼ିଗଲାଣି ଏ ଗଛରୁ
କେବେଠୁଁ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇ
ତା କାଠିକୁଟାର ବସା
କେଉଁଠି ଏବେ ସେ ଥିବ, କେଜାଣି !

ଆଖିରେ ଆଖିଏ ଅକ୍ଷର
ଘନ ଗହଳ ଅରଣ୍ୟ ତେଇଁ ତେଇଁ
ଯେତେ ଚାହିଁଲେ ବି
ମତେ କିଛି ବି ଆଗକୁ ଦିଶୁନି
ତୁମ ଆଖିରେ ଏବେ ମୋର ଭର୍ତ୍ତି
କମାଟ ବନ୍ଧା ପରଳ !
ତଥାପି ଠିକ୍ ଚାଲିଛି ନିଜକୁ ନିଜେ
ପୂର୍ବାପର
ପ୍ରତାପିତ ହୋଇ ଚାଲିଛି ବି ଅରଳୁ ଥର
ନିଜ ଭିତରେ ନିଜେ ଠିକ୍ ପୂର୍ବ ପରି ।

♥ ମୋ: ୯୪୩୮୫୩୫୫୭୭

II ବାଗଭଗ କୃତ II
ନକୁଳ ଚନ୍ଦ୍ର ସାହୁ

ସବୁକିଛି ଶୁଣି ନିର୍ମୂଳ,
ନାହିଁ ଭିନ୍ନ କିଛି; ଏହା ନିଶ୍ଚିତ !
ନିତ୍ୟ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଅସୁସ୍ଥ, କାଳର ସଂପଦ
ମୁଁ ଏକ ନୀଳହଂସ
ଚିନ୍ତାକୁ ମୋ ଜାତ ହୁଏ ଦୁଃଖ ।
ସବୁବେଳେ ଭୁଲ କଷ୍ଟ ଅଂକ
କୃତ୍ୟ ଓ କୃତକୁ ଭାବୁଥାଏ ଚିର
ପିଂଜରା ଭିତରେ ଆଉ
ପିଂଜରାକୁ ଦେଖି ନ ପାରଇ କପୋତ
କି ଗାତ ଗାଏ ସେ ହଂସ ?
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟନିଦଂ ବିଶ୍ୱ

ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁର ଝରକାରେ ଖଚିତ
ସୁଖ ଦୁଃଖର ନାଲି ନେଲି କାତ
ଦ୍ୱାରଟା ଉନ୍ମୁକ୍ତ କବାଟ ! ହାନ ସୁଖ !
ଶାଂତି ସର୍ବତ୍ର ଗଳିତ !
ମୁଁ ଅତିହୀ ନାୟକ, ହେ ସମୟ
ମୁଁ ତୁମର ପ୍ରେମିକ
ନିଷୟ କବିତାର କବି ମୁଁ
ନିତ୍ୟଂ ନ ବାଗଭଟି, ନ ଶୋଚିବି
ବୋଧୋଽହମିତି, କୈବଲ୍ୟମିବ !
କୃତକୁ ଆଉ ସୁରଣ ନ କଲେ ବି
ମତେ ଏଠୁ ଫେରିବାକୁ ପଡ଼ିବ

ସବୁକି ଶାଖାର ପାଟିଲା ଆଂବଟିକୁ
ସମୟ କେମିତି ଯେ ଭୁଲିବ !!!

♥ ଶବଦନ୍ତର, ଗୋଡ଼ିସାହି
କଟକ-୭୫୪୦୦୭
ମୋ: ୯୫୩୭୭୪୦୨୭୪

ସାପ୍ତାହିକ

ନୂତନ ସଂସଦ ଉଦ୍ଘାଟନ ବନ୍ଦୀମ ନୀତି ଆଚରଣ

ଡକ୍ଟର ଲକ୍ଷ୍ମଣ ସାହୁ

ଆସନ୍ତା ୨୮ ତାରିଖରେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦୀ ନୂଆ ସଂସଦ ଭବନକୁ ଉଦ୍ଘାଟନ କରିବେ । ଏନେଇ ଗତ ୧୮ ତାରିଖରେ ଲୋକସଭା ସଭିକାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖେ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଛି । ତେବେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ନୂହଣି, ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଦ୍ରୌପଦୀ ମୂର୍ତ୍ତି ଏହି ନୂତନ ସଂସଦ ଭବନକୁ ଉଦ୍ଘାଟନ କରିବା ଉଚିତ୍ ବୋଲି କଂଗ୍ରେସ ସମେତ ୧୯ଟି ବିରୋଧୀ ଦଳ ପକ୍ଷରୁ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମକୁ ବନ୍ଦୀମ ନୀତି ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ସରକାରର ମୁଖ୍ୟ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଦେଶର ମୁଖ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ, ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ନୂତନ ସଂସଦ ଭବନ ଉଦ୍ଘାଟନ କରିବା ଉଚିତ୍ ବୋଲି ବିରୋଧୀ ଦଳମାନେ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଛନ୍ତି । ଏପରିକି ଏନେଇ ପୁସ୍ତିକାକୋର୍ଟରେ ମଧ୍ୟ ପିଟିସନ୍ ଦାୟର ହୋଇଥିଲା । ଓକିଲ ସି.ଆର. ଜୟ ସୁଜିନ୍ ଫାଇଲ୍ କରିଥିବା ଉକ୍ତ ପିଟିସନ୍ରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି ଯେ, ଉଦ୍ଘାଟନ ଉତ୍ସବରେ ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କୁ ଅତିଥିତ ନ କରାଇ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରିଛନ୍ତି । ତେବେ ସେ ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, ଉଚିତ୍ ମଧ୍ୟରେ ନୂତନ ସଂସଦ ଭବନ ଉଦ୍ଘାଟନା ଉତ୍ସବରେ ୨୫ଟି ରାଜନୈତିକ ଦଳ ଯୋଗଦେବେ ବୋଲି ଏକ ସୂତ୍ରରୁ ଜଣାପଡ଼ିଛି । ପୂର୍ବରୁ କଂଗ୍ରେସ ସମେତ ୧୮ଟି ଅନ୍ୟ ଦଳ ଏହି ଉତ୍ସବ ଠାରୁ ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ରଖିବେ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥିଲା । ସେ ସବୁ ଦଳଗୁଡ଼ିକର ୨୪୨ ଜଣ ସଂସଦ ଉଭୟ ଲୋକସଭା ଓ ରାଜ୍ୟସଭାରେ ରହିଛନ୍ତି । ଉକ୍ତ ଏହି ଉତ୍ସବରେ ଯେଉଁ

ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ସରକାରର ମୁଖ୍ୟ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଦେଶର ମୁଖ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ, ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ନୂତନ ସଂସଦ ଭବନ ଉଦ୍ଘାଟନ କରିବା ଉଚିତ୍ ବୋଲି ବିରୋଧୀ ଦଳମାନେ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଛନ୍ତି । ଏପରିକି ଏନେଇ ପୁସ୍ତିକାକୋର୍ଟରେ ମଧ୍ୟ ପିଟିସନ୍ ଦାୟର ହୋଇଥିଲା । ଓକିଲ ସି.ଆର. ଜୟ ସୁଜିନ୍ ଫାଇଲ୍ କରିଥିବା ଉକ୍ତ ପିଟିସନ୍ରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି ଯେ, ଉଦ୍ଘାଟନ ଉତ୍ସବରେ ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କୁ ଅତିଥିତ ନ କରାଇ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରିଛନ୍ତି । ତେବେ ସେ ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, ଉଚିତ୍ ମଧ୍ୟରେ ନୂତନ ସଂସଦ ଭବନ ଉଦ୍ଘାଟନା ଉତ୍ସବରେ ୨୫ଟି ରାଜନୈତିକ ଦଳ ଯୋଗଦେବେ ବୋଲି ଏକ ସୂତ୍ରରୁ ଜଣାପଡ଼ିଛି । ପୂର୍ବରୁ କଂଗ୍ରେସ ସମେତ ୧୮ଟି ଅନ୍ୟ ଦଳ ଏହି ଉତ୍ସବ ଠାରୁ ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ରଖିବେ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥିଲା । ସେ ସବୁ ଦଳଗୁଡ଼ିକର ୨୪୨ ଜଣ ସଂସଦ ଉଭୟ ଲୋକସଭା ଓ ରାଜ୍ୟସଭାରେ ରହିଛନ୍ତି ।

ଡକ୍ଟର ଲକ୍ଷ୍ମଣ ସାହୁ

ଦଳଗୁଡ଼ିକ ଯୋଗଦେବେ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ିଛି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିଜେପି, ଶିବସେନା, ଏନପିସି, ଏନଡିପିସି, ଏସକେଏମ, ଆରଏକଡେପି, ଅପନା ଦଳ, ଆରପିଆଇ, ତାମିଲ ମାନିଲା କଂଗ୍ରେସ, ଏଆଇଏଟିଏଏକେ, ଏକେଏସସ୍, ଏଏଏଏଏଏଏ, ଝୁଲଏଏଆରସିପି, ସିପିପି, ଏଏଏଏ, ବିଜେଡି । ତେବେ ଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆଉ କିଛି ଦଳ ଯୋଗଦେବା ନେଇ ଆଶା ପ୍ରକଟ କରାଯାଇପାରେ । ଏଠାରେ ସୂଚନା ଦେବାକୁ ଚାହେଁ ଗତ ୨୦୨୦ ମସିହା ଡିସେମ୍ବର ୧୦ ତାରିଖରେ ପିଏଏମ୍ ଗୋପା ନୂଆ ସଂସଦ ଭବନର ନିର୍ମାଣର ଶିଳାନିଧାନ କରିଥିଲେ । ଏନେଇ ୨୦୧୯ ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ ୫ରେ ଲୋକସଭା ଓ ରାଜ୍ୟସଭାରେ ସୂଚନା ଦିଆଯାଇଥିଲା । ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ୮୬୦ କୋଟି ଖର୍ଚ୍ଚ ଆକଳନ କରାଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ୧୨୦୦ କୋଟିରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଥିଲା । ଏହି ୪ ମହଲା ବିଶିଷ୍ଟ ଭବନରେ ୧୨୨୪ ଜଣ ସଂସଦ ବସିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି । ଗୋଟିଏ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଏହା ଦୁର୍ଦ୍ଦେହ ଯେ କେବଳ ଗତ ତାରି-ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷର ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକ ସ୍ଵାଧୀନତାର ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ (୧୯୪୭ ରୁ ୧୯୫୨ ପୂର୍ବରୁ, ଭାରତୀୟ ରାଜ୍ୟର ଚଳିତ

'ଗଠନ' ସହିତ ପ୍ରତିଦ୍ଵନ୍ଦ୍ଵିତା କରିପାରିବ, ପ୍ରଥମ ଜାତୀୟ ନିର୍ବାଚନ ଗତ ସାତ ଦଶନ୍ଧି ମଧ୍ୟରେ ଏଭଳି ମୌଳିକ 'ନିର୍ମାଣ' କିମ୍ବା 'ସଜାଡିବା' ଦେଖାଯାଇ ନାହିଁ ବୋଲି କହିବା ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବନାହିଁ । କିଛି ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ଏକ ସାକ୍ଷାତକାରରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଗୁହା ଏହା ଉପରେ ଏକ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ରଖିଥିଲେ । ଯେପରି ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନ ଅକାଶରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଲିଖନ କରାଯାଇଛି । ଗଣତାନ୍ତ୍ରିକ ଗଣତନ୍ତ୍ର ଚେହେରା ଏକ ଗଭୀର ଓ ବ୍ୟାପକ ଜଙ୍ଗଲରେ ବଦଳୁଛି । ନଚେତ୍ ନବନିର୍ମିତ ସଂସଦ ଭବନର ଉଦ୍ଘାଟନକୁ ବେଶ ଏଭଳି ଚର୍ଚ୍ଚା ବିତର୍କ ହୁଅନ୍ତା ନାହିଁ । ଭାରତୀୟ ରାଷ୍ଟ୍ରର ପ୍ରଥମ ତଥା ପ୍ରମୁଖ ଦଳ ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କ ବିନା ଏଭଳି ଏକ ଐତିହାସିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇପାରି ନଥାନ୍ତା । ତେବେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦୀଙ୍କ ସରକାର ବିନା ଦ୍ଵିଧାରେ ଏଭଳି ପଦକ୍ଷେପ ନେଇ ପାରିଛନ୍ତି । ମେ ୨୮ରେ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଦ୍ରୌପଦୀ ମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ବିନା ସଂସଦର ଉଦ୍ଘାଟନ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । କେବଳ ସେତିକି ନୁହେଁ ପୂର୍ବତନ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ରାମ ନାଥ କୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାଦ ଦିଆଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନର ତଥା ପୂର୍ବତନ ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କ ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ କେନ୍ଦ୍ରରେ ରହିବେ - ଅବଶ୍ୟ ନିଜେ ସ୍ଵୟଂ

ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ । ତେଣୁ ଅନୁମୋଦିତ ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷାରେ ରାଷ୍ଟ୍ରର ରୂପରେଖ ଆକାର ଓ ପ୍ରକାର ବଦଳୁଛି କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ । ତେବେ ଯେତେବେଳେ ରାମନାଥ କୋବିନ୍ଦ କିମ୍ବା ଦ୍ରୌପଦୀ ମୂର୍ତ୍ତି ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଭାବେ ନିର୍ବାଚିତ ହୋଇଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ମୋଦୀ ସରକାରଙ୍କ ଭୂମିକା ଉତ୍ସାହକରଣ ଥିଲା । ସ୍ଵାଭାବିକ ଜଙ୍ଗଲରେ ସେତେବେଳେ ଅନେକ କଥାବାର୍ତ୍ତା, ଅନେକ ଭାବପ୍ରକଣ ଶବ୍ଦ ଶୁଣା ଯାଇଥିଲା । କାରଣ ପ୍ରଥମଟି ଦଳିତ, ଦ୍ଵିତୀୟଟି ଜନ ଜନଜାତିର ଗୋତ୍ରଭୂତ ମହିଳା । ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ରାଷ୍ଟ୍ର ପାଇଁ ଗର୍ବର ବିଷୟ । କିନ୍ତୁ ଏତେ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ଗୌରବ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଦଟି ନିଜ ପ୍ରକୃତ ଗୌରବରେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇପାରିବ । ଭୋଗ୍ ଦେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କର ପରିଚୟକୁ ଏହି ଉପାୟରେ 'ବ୍ୟବହାର' କରିବା ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସ୍ତରକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ନକରିବା ଦୁଃଖ ଦାୟକ । ସତେ ଯେମିତି ଏଭଳି ଏକ ଶବ୍ଦରେ, ସର୍ବନିମ୍ନ ସ୍ତରରେ ରାଜନୈତିକ ସୁବିଧାବାଦୀତା ଓ ଗଣତାନ୍ତ୍ରିକ ରାଷ୍ଟ୍ରଗୁଡ଼ିକର ପଦୋଦ୍ଘାଟି ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ନାମକ ଅନୁଷ୍ଠାନର ମହାନତା ତାଙ୍କୁ କେବଳ ଭୋଗର ଅସ୍ତ୍ର ଭାବରେ ଅବନୀତ କରିଛି । ସମାଧାନ କରିବାକୁ ସଂଖ୍ୟା କିମ୍ବା ପ୍ରତୀକ ସହିତ ଅକ୍ଷର ମଧ୍ୟ ସଂବନ୍ଧୀୟ କରିଥିଲେ । ରାହୁଲ ଗାନ୍ଧୀ ଓ ଅନ୍ୟ କଂଗ୍ରେସ ନେତାଙ୍କ ସମେତ ବହୁ ବିରୋଧୀ ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କୁ ନେଇ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ରାଜନୀତିକୁ ଉତ୍ତର ଦିଗ କରିବାକୁ ବାଦି କରିଛନ୍ତି । କେହି କେହି କହିଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ସଂସଦର 'ମାଲିକ' ନୁହଁନ୍ତି ଯେ, ସେ ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବେ । ସେହି ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ କେବଳ ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କର । ସିଏ ଦେଶର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପଦବାରେ ଅଛନ୍ତି ଓ ପ୍ରଥମ ନାଗରିକ ଭାବେ ସମୋଧିତ, ସମ୍ମାନିତ ହୋଇଥାନ୍ତି । ତେବେ ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କ ଅସମ୍ମାନ କେବଳ ଏହି ଉଦ୍ଘାଟନା ସମାରୋହର କଳଙ୍କ ନୁହେଁ । ମେ ୨୮ରେ ବିନାୟକ ଦାମୋଦର ସାବରକରଙ୍କ ଜନ୍ମଦିନ ଭାବରେ ସ୍ମରଣ କରାଯାଇଛି । ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତି ଯାହା ଆକ୍ଷରିକ ଅର୍ଥରେ ସାଧାରଣ ନୁହେଁ, ଏହା ମଧ୍ୟ ଭାରତୀୟ ରାଷ୍ଟ୍ରର ପରିବର୍ତ୍ତିତ ଚରିତ୍ରର ଏକ ଅମୋଗ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ର ଅବିପ୍ଳବଣୀୟ ପ୍ରତୀକ । ସ୍ଵାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମର ସମସ୍ତ ମହାନ ନେତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ରାଷ୍ଟ୍ର ସମ୍ବିଧାନର ବିଶିଷ୍ଟ ରଚୟତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ସାବାର୍ଦ୍ଧୀଙ୍କୁ ଏହି ଉପାୟରେ ତାଙ୍କର ଅପାରଗତାକୁ ବୁଝି କରିବା ସମଗ୍ର ଦେଶର ପାଇଁ ଅବମାନନା ହୋଇପାରେ । ସାମ୍ବାଦ୍ୟବାଦୀ ଶାସନର ସ୍ଵାକ୍ଷର ସହିତ, ଯେଉଁମାନେ ବିତର୍କ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ପ୍ରମାଣକୁ ଖାତିର ନକରି ଏହା କରିପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତ କଥା ହେଉଛି ଏହି ଦେଶର ସାମ୍ବାଦ୍ୟବାଦୀ ବିରୋଧୀ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତାଙ୍କର କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା ନଥିଲା । ତେଣୁ ନୂତନ ସଂସଦର ଉଦ୍ଘାଟନା ସମାରୋହ କିପରି 'ଐତିହାସିକ' ପାଲଟିବ ତାହା ଦୁଃଖିକା କାହାକୁ କଷ୍ଟକର ନୁହେଁ । ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦୀଙ୍କ ନେତୃତ୍ଵରେ ଏହି ନୂତନ କୋଠା ଭାରତୀୟ 'ଅତୀତ, ବର୍ତ୍ତମାନ' ଓ ବୋଧହୁଏ 'ଭବିଷ୍ୟତ' ପରିବର୍ତ୍ତନର ଏକ ଅବିପ୍ଳବଣୀୟ ପ୍ରତୀକ ପାଲଟିବ । କାରଣ ପ୍ରଥମଟି ସ୍ତରରେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ମୋଦି ଏହାର ଶିଳାନିଧାନ କରିଥିଲେ ଓ ଶେଷରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ଵୟଂ ଉଦ୍ଘାଟନ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି...!!!

♥ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ, ମହାନଦୀ ବିହାର ମହିଳା ସ୍ଵାତକ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ, କଟକ-୪ ଦୂରଭାଷା: ୯୦୪୦୧୫ ୧୪୭୫

ବହି

'ଜୀବନ ଦର୍ପଣ'ରେ ନିଜ ମୁହଁ ଦେଖିଲା ପରେ

ଡ. ସାଙ୍କର କୁମାର ଦାସ

ସାପ୍ତାହିକ ସମୟର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ସମସ୍ୟା ହେଉଛି ବ୍ୟକ୍ତି ଜୀବନରେ ନୀତିନୈତିକତାର ଅଭାବ । ସେ ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତିର ଆଦର୍ଶ ଜୀବନବୋଧର ମହାମୂଲ୍ୟ ଉପଦେଶାବଳି ଏବଂ ମହାମାନୁଷ୍ୟଙ୍କ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ମାର୍ଗକୁ ଅନୁସରଣ ନକରୁଥିବା ହେତୁ ବ୍ୟକ୍ତି ଓ ସମାଜ ଚରିତ୍ରରେ ଖଳନ ଦେଖାଯାଇଛି । ଏହି ଖଳନକୁ କିଛିଟି ପରିମାଣରେ ରକ୍ଷା କରିବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସାହିତ୍ୟ ଶିଳ୍ପୀ ପଦ୍ମଲୋଚନ ବେହେରାଙ୍କ 'ଜୀବନ ଦର୍ପଣ' ଗ୍ରନ୍ଥ । ଗ୍ରନ୍ଥଟିରେ ରହିଛି ମୋଟ ଛଅଟି ପ୍ରବନ୍ଧ । ଯଥା - ଜନ୍ମ, ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ଜୀବନ, ବ୍ରହ୍ମସ୍ତ୍ରାଗ୍ରଣ, ସନ୍ନ୍ୟାସ ଜୀବନ, ମୃତ୍ୟୁ, ଜୀବନର ସାରତତ୍ତ୍ଵ ଇତ୍ୟାଦି । ମଣିଷର ସାମଗ୍ରିକ ଜୀବନର ଆରମ୍ଭ, ପରିଣତି ଓ ଗତିପ୍ରକୃତିର ଏକ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ, ସାରାଳ୍ୟ ଅଥଚ ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବତାରଣା କରାଯାଇଛି ଏହି ପୁସ୍ତକରେ । ମଣିଷର ଜୀବନ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଜନ୍ମରେ ଆଉ ଶେଷ ହୁଏ ମୃତ୍ୟୁରେ । ମାତ୍ର ଏହି ଜନ୍ମ ଓ ମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଅଂଶଟି ରହିଲା ତାହାହିଁ ତ ଜୀବନ । ଏହି ଜୀବନ କିପରି ପରିଣାଳିତ ଓ ତ୍ୟାଗପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ତାହାକୁ ଲେଖକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଦ୍ମଲୋଚନ ବେହେରା ଭାରତୀୟ ଆର୍ଯ୍ୟ ସଂସ୍କୃତିର ଆଧାରରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି । ବୈଦିକ ଆର୍ଯ୍ୟ ସମାଜରେ ଚତୁରାଶ୍ରମ ବା ବର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ ପ୍ରଥା ପ୍ରଚଳନ ଥିଲା । ଯଥା - ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ (୨୫ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ), ଗାର୍ହସ୍ଥ୍ୟ (୨୫ରୁ ୫୦ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ), ବାନପ୍ରସ୍ଥ (୫୦ରୁ ୭୫ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ) ଓ ସନ୍ନ୍ୟାସ (୭୫ରୁ ଜୀବନର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ) । ଏହି ସବୁ ସୋପାନ ବେଳ ଏକ ଶୁଖିଲା ନୀତିନୈତିକ ନିୟମାବଳୀ ଜୀବନ ଗତିର ହେଉଥିଲା । ଗାତାନ୍ତର ଅନୁପମ ବାଣୀ 'ଜୀବନ୍ତ ସ୍ଥିତୋ ମୃତ୍ୟୁର୍ଯୁଜ୍ଵଳ କ୍ରମେ ମୃତ୍ୟୁର୍ଯୁଜ୍ଵଳ ଶ୍ରେୟଃ କାମ୍ୟେ କରାଯାଇଛି । ଏହି ପୁସ୍ତକ । ଜନ୍ମ ଅଛି ମାତେ ମରଣ ଅଛି । ଗଣାଧର ମେହେର ତାଙ୍କର 'ଇନ୍ଦୁମତୀ' କାବ୍ୟରେ କହିଲେ - "ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳରେ ଜନମିଲେ ଦିନେ ଅବଶ୍ୟ ଅଛି ମରଣ, ସର୍ବଗ୍ରାସୀ କାଳ ପ୍ରତି ନିମିଷକେ କରୁଛି ଆୟୁ ହରଣ ।" ନନ୍ଦକିଶୋର ବଳ ତାଙ୍କର 'ଋଗୁଚିତ୍ର' କବିତାରେ କହିଲେ - "ଏ ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳେ ଜନ୍ମଲଭି ଭାଗ, କେତେ କାଳ ଅବା ବଂଚିବ କିଏ, ଭେଟିବା ସକଳେ ବେଳେ ସେହିଠାରେ ଆମ ପଛ ହୋଇ ଯାଉଁ ସଭିଏ ।" ଅପର୍ଣ୍ଣା ଦେବୀ ତାଙ୍କର 'ଇନ୍ଦୁମତୀ' କାବ୍ୟରେ କହିଲେ - "ନରହିବେ କେହି ଦେହା ତିର ହୋଇ ଅଳ୍ପଦିନ ନିଧିତ ବଳେ, କାଳ ସିନ୍ଧୁ ମୁଖେ ଚଳିବେ ସତେବେ ଯଶସ୍ତପ ମହାତକଳ ।" ଜନ୍ମ ସହ ମୃତ୍ୟୁ ସମତାଳରେ ନିଶ୍ଚୟରେ ପାଦ ଥାପି ଥାପି ଆଗେଇ ଥାଏ । ତିଳାମଣି ମହାନ୍ତି କହିଲେ - "ଜନ୍ମ ପଛେପଛେ ମୃତ୍ୟୁ ନିଶ୍ଚୟରେ, ଅବିଶ୍ଵାସେ ସଦା ଧାଇଁଛି ସର୍ବଦେ ।" (ଗୁମୁସର କାବ୍ୟ) ଅର୍ଥାତ୍ ମନେହୁଏ ଜନ୍ମ ଠାରୁ ମୃତ୍ୟୁ ଅଭିନ୍ନ ନୁହେଁ । ଏମାନେ ପରସ୍ପର ପରିପୁରକ । ପୁଣି ଏହା ହଠାତ୍ ଆସେ । "ବଡ଼ କୁଳ କାଳ ବଡ଼ ଅବିଶ୍ଵାସ, ହାବୋଡ଼ି ଯିବ ସେ ଆଚରଣେ ଆସି ।" (ରାଧାନାଥ) ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ଲେଖକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ବେହେରା ଏଠାରେ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ଗନ୍ଧ ଅବତାରଣା କରିଛନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସ ଭବିଷ୍ୟତ ବାଣୀ କରିଥିଲେ ରାଜପୁତ୍ର ମାତ୍ର ଶୋକଳ ବର୍ଷ ବୟସରେ ବ୍ୟାଗ୍ର ଆକ୍ରମଣରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିବେ । ତେଣୁ ରାଜା ରାଜ୍ୟର ସୁଦୀର୍ଘ ପରିସାମାଜକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଲୋହସ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ଆବଦ୍ଧ କରିଦେଲେ ଓ ଅହୋରାତ୍ର ପ୍ରହରାମାନଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ ରଖିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କଲେ । ଏମିତି ଦିନ ପରେ ଦିନ ଘଣ୍ଟାଗଲା । ମାତ୍ର ନିୟତିର ଖେଳ ବିଚିତ୍ର । ହଠାତ୍ ରାଜପୁତ୍ରଙ୍କ ମନରେ ଜାତ ହେଲା ବାଘର ରୂପରେଖ କିପରି । ଜନ୍ମରୁ ତ ସେ ବାଘ ଦେଖିନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ପଢ଼ାକୁ ବାଧ୍ୟ କଲେ ତା'ର ଏକ ଚିତ୍ର କାନ୍ଦୁର ଆଙ୍କିବା ପାଇଁ । ଚିତ୍ରରୁ ତ ପଢ଼ା ସ୍ଵାମୀଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ପାଳନ କଲେ ଓ ବ୍ୟାଗ୍ରର ଏକ ଚୈକିତ୍ସିକ ଆଙ୍କିଲେ । ମାତ୍ର ଯେତେବେଳେ ତା'ର ଚକ୍ଷୁଦାନ ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ହେଲା, ସେତେବେଳେ ତାହା ହଠାତ୍ ଏକ ମହାବଳ ବାଘରେ ପରିଣତ ହେଲା ଓ ତା'ର ଆକ୍ରମଣରେ ରାଜପୁତ୍ରଙ୍କ ଜୀବନ ଗଲା । ଅତଏବ ମୃତ୍ୟୁ ଅଳ୍ପଦିନ, ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ । କାହା ପଛରେ ଛାୟା ସଦୃଶ ତାହା ଆମର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଘୁରି ବୁଲୁଛି । ହେଲେନ୍ କେଲର କହିଲେ - "Death is no more than passing from one room into another." ଗାତାରେ କୁହାଯାଇଛି 'ବାସସି କାର୍ଯ୍ୟ ନିଧା ବିହାସ' । ଅର୍ଥାତ୍ ଜୀବାତ୍ମା ପୁରାତନ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ନୂତନ ଶରୀର ଧାରଣ କରେ । ଜନ୍ମମରଣ ଚକ୍ର ଏମିତି ଲାଗିରହିଥାଏ । ପ୍ରାୟତଃ ତଥା ଉଚ୍ଚକାଳର ସୁକର୍ମାନୁସାରେ ପାପ ବା ପୁଣ୍ୟଫଳ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼େ । କର୍ମଫଳ ଭୋଗ କରିବାକୁ ସମସ୍ତେ ବାଧ୍ୟ । ତେବେ ବହୁ ସୁକର୍ମୀର ସାଧନା

ଦ୍ଵାରା ଆମେ ବୁଲିଲ ମାନବ ଜନ୍ମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ସବୁ ସଂସ୍କୃତିକ ମୋହମାୟାର ଜାଲରେ ନିପତିତ ହୋଇ ପ୍ରକୃତ ମାର୍ଗକୁ ପାସୋରି ଯାଉଛୁ । ଏପରି ଜନ୍ମ ବାରମ୍ବାର ମିଳୁଥିବାକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଆଦର୍ଶ କର୍ମରେ ଲିପ୍ତ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଭାଗବତ କହେ - "କର୍ମଟି ସୁଖଦୁଃଖ ଦାତା, ବିଶ୍ଵ ସଂସାରେ ବକବତା ।" କର୍ମ ଆଧାରରେ ବ୍ୟକ୍ତି ସଂସାରରେ ପ୍ରକୃତ ବା ନିହିତ ହୁଏ । ଜୀବାତ୍ମାର ସର୍ବନିତ ପାଇଁ ପ୍ରୟତ୍ନ ହିଁ ଏକମାତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟ । ସେହି ପ୍ରୟତ୍ନ ଏବେଠାରୁ, ଏହି କ୍ଷଣରୁ । କାରଣ କାଳି କେବେ ଜୀବନରେ ଆସେନା । ଏହି ମୂଳ କିପରି ଲାଭ କରିହେବ, ତା'ର ମାର୍ଗ ଲେଖକ ବତାଇଛନ୍ତି । ଲେଖକ କହୁଛନ୍ତି ସର୍ବଗୁରୁଙ୍କୁ ଆପଣେଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ "ଗୁରୁଜିନୁ ଭବନିଧି ତରଳ ନ ବୋଇ, ଯୋ ଶବ୍ଦର ସମ ହୋଇ ।" ପିତାମାତାଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ, ସଂଯମ ଓ ଅଧାର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଭଗବତ୍ ନାମସ୍ମରଣ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି । ସେଥିପାଇଁ ଭାଗବତ କହେ - "ମାନବ ଜନ୍ମର ଏ ଲାଭ, ଯେବେ ଗୋବିନ୍ଦ କରେ ଭାବ ।" ପୁସ୍ତକର ଦ୍ଵିତୀୟ ପ୍ରବନ୍ଧର ଶୀର୍ଷକ ରହିଛି 'ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ଜୀବନ' । ବୈଦିକ ଆର୍ଯ୍ୟ ସଂସ୍କୃତିର ଏହା ହେଉଛି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆବଦ୍ଧନ । ଖାନ୍ ଅପେକ୍ଷଣ, ଭଗବତ୍ ଆଧାରଣ, ସାହିତ୍ୟ ଓ ଶୁଖିଲାବଣି ଜୀବନଯାପନ ପୂର୍ବକ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟରେ ମନୋନିବେଶ କରିବା ହେଉଛି ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ । ଆୟୁର୍ବେଦ କହେ - ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ଶରୀରର ତିନି ଭାଗ ମଧ୍ୟରୁ ଏକ ପ୍ରମୁଖ ଭାଗ । ଆହାର, ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ସେହି ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ତ ପତି ।" (ତିନି ଭଗବତ, ଯଥା - ଆହାର, ନିଦ୍ରା ଓ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ) ସେହି ଆୟୁର୍ବେଦର ଅନ୍ୟତ୍ର କୁହାଯାଇଛି ଯଦି ଆପଣ ତିନି ମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ପାଳନ କରନ୍ତି ତେବେ ଆପଣଙ୍କର ମନୋବଳ, ଦେହବଳ ଓ ବଚନବଳର ଉନ୍ନତି ହେବ । ଅର୍ଥାତ୍ ବେଦରେ ମଧ୍ୟ ତା'ର ଭୂମିକା ପ୍ରମୁଖ ଭାବରେ ଉପଯୋଗୀ ଅଛି । ମୋଟାମୋଟି ଭାବରେ ଏହା ଏକ ସାଧନାର ସମୟ । ଏ ସାଧନା ଜୀବନର ଅନ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟଗୁଡ଼ିକୁ ମହିମାଦିତ କରାଇବ । ସର୍ବଗୁରୁ ଚରଣ ଅନୁଲମ୍ବନ, ଶୁଖିଲ ପ୍ରାପ୍ତି ହିଁ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ କର୍ମଯୋଗର ଉପଯୋଗୀତା ଉପରେ ଲେଖକ ଏଠାରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କହିଛନ୍ତି । ପୁସ୍ତକର ତୃତୀୟ ପ୍ରବନ୍ଧ 'ଗୃହସ୍ତ୍ରାଗ୍ରଣ' । ଗୃହସ୍ତ୍ରାଗ୍ରଣ ବା ସଂସ୍କୃତିକ ଜୀବନ ଏକ ମାୟାଜାଲ ସଦୃଶ । ମନୁଷ୍ୟ ଏସବୁ ଜାଣି ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ପଡ଼େ । ମୁନିବର୍ଣ୍ଣମାନେ ବି ଏ ପ୍ରଲୋଭନକୁ ଏଡ଼ାଇ ଯାଇପାରନ୍ତିନି । ନାରଦ ମଧ୍ୟ ଏ ମାୟାଜାଲରେ ପଡ଼ିଥିଲେ ବୋଲି ବିଷ୍ଣୁପୁରାଣରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ମୋହ, ମାୟା, ମନତା, ଆଶା, ଲୋଭ, କ୍ରୋଧ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଲାଳସା ଆଦି ଏହି ସଂସ୍କୃତିକ ମୋହମାୟାର ଗୁପ୍ତ ବୁଦ୍ଧର ଶାଖାପ୍ରଶାଖା । ତଂଚଳ ମନ, ପଂଚେନ୍ଦ୍ରିୟ ଏମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ରେକପ୍ରଦ । ଆମେ ସର୍ବଦା ଏମାନଙ୍କ ଅଧୀନ ହୋଇ ମୃତ୍ୟୁ ଅଭିମୁଖୀ ହେଉ । ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ପତନ ପାଇଁ ଆମେ ନିଜେ ହିଁ ଦାୟୀ । କଷ୍ଟରା ମୃଗ ଭଳି ସୁଖପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ଇଆଡ଼େ ସିଆଡ଼େ ଘୁରି ବୁଲିଲେ ସୁଖ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଏଥିପାଇଁ ଆତ୍ମତତ୍ତ୍ଵରେ ମଗ୍ନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାକୁ ଚିହ୍ନିବା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରମାଣୀ ହେବା ଉଚିତ୍ । ପରିବାରରେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଧର୍ମାଗ୍ରୀତ ସଂସ୍କାର ଶିକ୍ଷା ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅନ୍ୟଭାବରେ ବିଷର କଳେ ସୁକର୍ମ ଦ୍ଵାରା ଏହି ମାୟାଗ୍ରହ ଗୃହସ୍ତ୍ରାଗ୍ରଣ ମଧ୍ୟ ବିବ୍ୟୟ ହୋଇଉଠିବ । କୁହାଯାଇଛି - "ବନେକପି ଦୋଷା ପ୍ରଭବନ୍ତି ରାଗିଣୀ, ବୁଦ୍ଧେକପି ପଂଚେନ୍ଦ୍ରିୟ ନିଗ୍ରହ ଗ୍ରହଣ । / ଅକୃଷିତେ କର୍ମଣି ଯଃ ପ୍ରବର୍ତ୍ତତେ, ନିମ୍ବରାଗସ୍ୟ ଗୃହଂ ତପୋବନମ୍ ।" ଅର୍ଥାତ୍ ଆସକ୍ତ ଲୋକ ବନରେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ଦୋଷ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାଏ । ଘରେ ରହି ପଂଚେନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ନିଗ୍ରହ କରିବା ମଧ୍ୟ ତପସ୍ୟା । ସିଏ ବୁଦ୍ଧତରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ ଏବଂ ଆସକ୍ତରହିତ ଗ୍ରହଣ, ତା' ପାଇଁ ଘର ବା ଗୃହସ୍ତ୍ରାଗ୍ରଣ ବି ତପୋବନ ଅଟେ । ପୁସ୍ତକ 'ଜୀବନ ଦର୍ପଣ'ର ଚତୁର୍ଥ ପ୍ରବନ୍ଧ ହେଉଛି 'ସନ୍ନ୍ୟାସ ଜୀବନ', ଯାହା ଆର୍ଯ୍ୟ ଚତୁରାଶ୍ରମର ଅଧିକ ତଥ୍ୟ ସର୍ବୋତ୍ତମ ସୋପାନ । ଏହି ଆଶ୍ରମର ମୁଖ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ମୋକ୍ଷପ୍ରାପ୍ତି । ସଂସ୍କୃତିକ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ନିଷ୍ଠାମ ଭାବରେ ନିରନ୍ତର ବିଭୂ ପଦାରବିନ୍ଦର ସ୍ମରଣ କରିବା ହେଉଛି ସନ୍ନ୍ୟାସ । ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ନିଗ୍ରହ ପୂର୍ବକ ଭୌତିକ ଲାଳସା ପ୍ରତି ଉଦାସୀନ ହେବା ହେଉଛି ସନ୍ନ୍ୟାସ । ଯୋଗୀର ଏକ ମହତ୍ତର ସଂଜ୍ଞା ଗାତାକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଛନ୍ତି ଲେଖକ - "ଅନାଗ୍ନିତଃ କର୍ମଫଳଂ କାର୍ଯ୍ୟଂ କର୍ମ କରୋତି ଯଃ ସ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ତ ଯୋଗୀ ତ ନ ନିରଗ୍ନିର୍ ଘଣ୍ଟିୟଃ ॥" (୬/୧) ତା'ର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେଉଁ ପୁରୁଷ କର୍ମଫଳକୁ ଆଶ୍ରୟ ନକରି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରନ୍ତି, ସେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ବା ଯୋଗୀ ଅଟନ୍ତି । ମହାଭାରତର 'ଶାନ୍ତିପର୍ବ' କହେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ହିଂସା ଭାବନାକୁ ମୁକ୍ତ, ସମସ୍ତଙ୍କ

ପ୍ରତି ସମାଜବାସୀ, ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ, ସୈର୍ଯ୍ୟବାଦ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ସଂଯମୀ, ସବୁ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଶରଣାଗୋଷ୍ଠୀ, ସବୁ ଉଚ୍ଚାତ୍ମ ନୂତ, ଆକାଶ ପରି ସ୍ଥିର, ମୁଁ ମୋର ଭାବନାକୁ ମୁକ୍ତ, ଶାନ୍ତିର, ଅନ୍ୟକୁ ଯଥୋଚିତ୍ ସମ୍ମାନ କରେ, ପ୍ରାଣୀ କାମନା ନକରେ, ସମସ୍ତ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ତାହାକୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ କୁହାଯାଏ । ଭାରତବର୍ଷ ହେଉଛି ସନ୍ନ୍ୟାସୀର ଭୂମି । ଏଠାରେ ଭୂମିର ଶୋଭାରେ ଅଗଣିତ ସାଧୁସବୁ । ଏମାନେ ସମାଜ ସଂସ୍କାରର ଅଗ୍ରଦୂତ । ଏମାନଙ୍କ ଜୀବନ ଧାରା ଓ ଉପଦେଶକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାହିଁ ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଲେଖକ କହନ୍ତି ସାଧୁସବୁଙ୍କ ଅପାର କରୁଣାକୁ ଆମେମାନେ ଜୀବନ ଦର୍ପଣରେ ନିଜ ପ୍ରତିବିମ୍ବ ଦେଖିବାକୁ ପାଉ । ଗୁରୁଜିର ଅଧିକ ପ୍ରବନ୍ଧ 'ଜୀବନର ସାରତତ୍ତ୍ଵ' ହିଁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ପୁସ୍ତକର ନିଷ୍ପତ୍ତି ବୋଲି ମନେହୁଏ । ମାୟାବନ୍ଧନରୁ ବିମୁକ୍ତ ହୋଇ ଜୀବନର ପ୍ରକୃତ ତତ୍ତ୍ଵ ଦୃଷ୍ଟି ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ତରାତ୍ମାର ଆତ୍ମାନୁକୃତ ଶୁଣି ପ୍ରକୃତ ପଥରେ ଗମନ କରିପାରିଲେ ଆମେ ହୋଇପାରିବୁ ଶୁଖିଲ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସନ୍ତାନ ଏବଂ ତତ୍ତ୍ଵରା ସମଗ୍ର ସଂସାରକୁ ତଥା ଆମ ମନୋକାନ୍ତରକୁ ଭୁକ୍ଷଣ, ଦୁରାଗର, ଅନ୍ୟାୟ, ଅଧର୍ମ ଏବଂ ଲୋପ ପାଇଯିବ । ବହିଟିର ନାମକରଣ ଓ ପ୍ରଚ୍ଛଦ ବେଶ୍ ଆକର୍ଷଣୀୟ । ପ୍ରଚ୍ଛଦରେ ରହିଛି ଏକ ନାରୀ ଯିଏ ନିଜର ମୁଖକୁ ଦର୍ପଣରେ ଦେଖୁଛି । ଏହି ନାରୀମୂର୍ତ୍ତି ହିଁ ଆମ ଜୀବନର ପ୍ରତୀକ । ଆମେ ତା' ପରି ସର୍ବଦା ଦର୍ପଣରେ ନିଜର ବାସ୍ତବ ରୂପ ହିଁ ଦେଖିବା ଏବଂ ତା'ର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ପରିପାତକୁ ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣ ରଖିବାକୁ ପ୍ରୟାସୀ ହେଉଛି । ମାତ୍ର ଆମେ ଜୀବନ ଦର୍ପଣରେ ନିଜର ଅନ୍ତରକୁ ଦେଖି ତାକୁ ପରିଣାଳିତ କରିବା ଉଚିତ୍ । ପ୍ରଚ୍ଛଦ ପରିକଳ୍ପନା ସହ ବହିଟିର ଚମତ୍କାର ପାଠକୀୟ ସମୀକ୍ଷା କରିଥିବା କବି ଦୀପକ ଚୋଷ ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି - "ପୁସ୍ତକଟି ମାଧ୍ୟମରେ ଲେଖକ ଆମକୁ 'ଜୀବନ ଦର୍ପଣ'ଟିଏ ଦେଖାଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ଵାରା ଆମେ ଆମର ଅନ୍ତରକୁ ଭଲ ଭାବରେ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ନିଜ ଅନ୍ତରକରଣକୁ ଶୁଖି କରିପାରିବା ।" ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଠକ ବହିଟିକୁ ଦର୍ପଣ ମନେକରି ସ୍ଵକାବନର ଚିତ୍ରକୁ ଦେଖିପାରିଲେ ନିଜକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଚିହ୍ନିପାରିବେ । ବହିଟି ପାଠକ କରିବା ମାତ୍ରେ ମନ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ନିର୍ଲୋଭ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ସୁଲଭ ଚେତନାର ଜାଗ୍ରତ ନିଷିତ ଭାବେ ହେବ । ମୁଁ ତ ପ୍ରଥମେ ଏହାକୁ କବିତା ଗ୍ରନ୍ଥଟିଏ ବୋଲି ଭାବିଥିଲି । କାହିଁକି ନା ବହିଟିର ପଛପଟ ହିଁ ମୋ ଆଖିରେ ପଡ଼ିଥିଲା । ଯେଉଁଥିରେ ଲେଖା ହୋଇଛି ତାଙ୍କ ଚରିତ୍ର ପ୍ରଥମ କବିତା ପୁସ୍ତକ 'ଅନୁଭୂତିର କବିତା' ପାଠକୀୟ ଶୁଖିଲାଜନ ହେବା ପରେ 'ଜୀବନ ଦର୍ପଣ' ତାଙ୍କର ଦ୍ଵିତୀୟ ସମୀକ୍ଷା କରିଥିବା କବି ଦୀପକ ଚୋଷ ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି - "ପୁସ୍ତକଟି ଲେଖିବା ବେଳେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଦ୍ମଲୋଚନ ବେହେରା ସ୍ଵଳ୍ପ ଧୀ ଓ ଧୀକ୍ଷଣରେ ପରାକାଷ୍ଠା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଛନ୍ତି । ଜୀବନକୁ ନିଷ୍ଠାପର ଭାବରେ ସେ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରିଛନ୍ତି । ତୃପ୍ତୀ, ହିନ୍ଦୀ, ସଂସ୍କୃତର ପୂର୍ଣ୍ଣାବଳି ତଥା ଛୋଟଛୋଟ ଦୁଃଖ ଶ୍ରେଣୀୟ କାହାଣୀ ଭାରତୀୟ ପୁରାଣର ବିଶାଳ ଦେବାକୁମ୍ଭିରୁ ସଂଗ୍ରହ କରି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଭିତ୍ତିରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି । ସେହିପରି ପ୍ରାକାଶକ ନହେଲେ ଏପରି ପ୍ରବନ୍ଧ ଲେଖିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଏ ପରିପ୍ରେକ୍ଷାରେ ଲେଖକଙ୍କୁ ଅକ୍ଷୟ ସାଧୁବାଦୀ ତାଙ୍କ ପ୍ରାକାଶକ ଚେତନାକୁ ଶତ ପ୍ରଣାମ । ବିଶାଳ ବିଶାଳ ପୁସ୍ତକ ଲେଖାଯିବା ବା ପଢ଼ାଯିବାର କୌଣସି ମାନେ ନାହିଁ; ତାହା ଯଦି ଜୀବନର କଥା ନକହିଲା ବା ତା'ର ପ୍ରତିଟି ପୃଷ୍ଠାରେ ଯଦି ଜୀବନର ଛବି ପ୍ରତିବିମ୍ବିତ ନହେଲା । ମାତ୍ର ଜୀବନର କଥାକହୁଥିବା ପୁସ୍ତକ କୁଣ୍ଡଳିତ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ପାଠକ ଚେତନାରେ ଚିରଂଜୀବୀ ହୋଇ ରହିପାରେ । ଏହି ପୁସ୍ତକଟି କ୍ଷୁଦ୍ର, ମାତ୍ର ୪୦ ପୃଷ୍ଠା କଲେବର ବିଶିଷ୍ଟ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ଯେଉଁସବୁ ଚିନ୍ତନ ମୂଲ୍ୟବୋଧର କଥା ଅଛି; ସେଥିପାଇଁ ବହିଟି ଆଦରଣୀୟ ହେବ ନିଶ୍ଚୟ । ପାଠକଟିଏ ତା'ର ବହିଆକରେ ବଡ଼ବଡ଼ ବହିର ସହିରେ ତାକୁ ଅବାଞ୍ଛିତ ଭାବେ ପୁରାଣ ନଦେଇ ତାକୁ ଶୁଖିରେ ସବୁଠାରୁ ଉପରେ ନିଷିତ ରଖିବ । ଲେଖକ ପଦ୍ମଲୋଚନ ବାବୁ ଜୀବନର ଦୁଃଖଦୁର୍ଦ୍ଦଶାକୁ ପାଖରୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ମୁହଁମୁହଁ ସାମ୍ରା କରିଛନ୍ତି । ନ

ରାମ ରାଜ୍ୟ

ପରେଶ ଚନ୍ଦ୍ର ସାହୁ

ମହୁରୁ ମଧୁର ମା । ମା ପରେ ଯେଉଁ ଶବ୍ଦଟି ମନକୁ ଆସେ ସେ ହେଉଛି ରାମ । ଯାହା ଭଲକୁ ବୁଝାଏ । ପିଲାବେଳେ ହସାକ୍ଷର ଲେଖିଲା ବେଳେ ଆମେ ସବୁ ଲେଖୁଥିଲୁ ରାମ ଗୋଟିଏ ଭଲ ପିଲା । ରାମ ନାମର ମହତ୍ତ୍ୱ ବୋଧ ହୁଏ ହନୁମାନ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ ଜାଣୁଥିଲେ । ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଏକ ବ୍ୟକ୍ତି ଯେତେ ଦୁର୍ଦ୍ଦି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ବେଶୀ । ରାମାୟଣରେ ରାମ ହେଲେ ନାୟକ । ସଂସାରରେ ଏମିତି କୌଣସି ଭଲ ଗୁଣ ନାହିଁ ଯାହା ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ପାଖରେ ନଥିଲା । ସେ ଜଣେ ଦଳିତ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯୋଦ୍ଧା । ଯଥାର୍ଥରେ ବିଭୂତି ଯୋଗରେ କୁହାଯାଇଛି ଋଷଭାକା ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରଘୁନାଥ । କୋଦଣ୍ଡନାଥ । ଧନୁର ଚନ୍ଦ୍ରାରେ ଶତ୍ରୁ ଅରଣ୍ଡ ହେଉଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଠାରେ ଭଲ ପାଇବା, ସ୍ନେହ, ପ୍ରେମ, ବିଚାରଶକ୍ତି, ଆଶ୍ରିତ ବାସନାକ୍ଷି ଗୁଣ ଭରପୁର ଥିଲା । ସେ ଥିଲେ କଣେ ଦକ୍ଷ ପ୍ରଶାସକ । ପ୍ରଜାମାନେ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଥିଲେ । ସେ ପ୍ରଜାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଥିଲେ । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ରାଜା ରାମ । ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ଧର୍ମ । ଯାହା କହନ୍ତି ରଘୁକୁଳ ଉତ୍ତମ କରିଥିଲେ । ପ୍ରଜା ମନୋରମ ଥିଲା ତାଙ୍କ ନାଟି ବା ଆଦର୍ଶ ଏପରିକି ନିଜର ପ୍ରାଣ ପ୍ରାଣ ସାତାକୁ ମଧ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କରିଦେଇଥିଲେ । ସ୍ତ୍ରୀ ସହ ଯେ କଡ଼ିତ ନୁହଁନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ନିସ୍ତ୍ୟାସିତର କହିବା ମଧ୍ୟ ଧୂଷଣ ହେବ । ଏହିପରି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ରାଜା ହୁଅନ୍ତା କିଏ ବା କାହିଁକି ତାହାଟି ନାହିଁ । ଯଦି ସବୁ ଭଲ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୁଅନ୍ତା ଯଥାର୍ଥରେ ଲୋକେ କୁହନ୍ତି ତା ହେଲେ ରାମ ରାଜ୍ୟ ହୋଇଯିବ ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ସବୁଠାରୁ ଯଦି କିଏ ବେଶୀ ଭଲ ପାଉଥିଲେ ସେ ହେଲେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ । ରାମଙ୍କ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଜୀବନ ଥିଲା ଉପରାଜ୍ୟ । ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଭବକ୍ଷୟକ୍ଷୟ ଥିଲେ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ **Daring** । ଦୁରଜଣଙ୍କୁ ନିଶାନ୍ତକ୍ଷେତ୍ର ହୋଇଯାଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦିହ । ବିଭିନ୍ନ ଯୋଗରେ ଅଛି ପଶୁ ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସିଂହ । ସିଂହ ନିର୍ଭୀକତାର ପ୍ରତୀକ । ସେଇଥିପାଇଁ ତ ଆଫ୍ରିକାରେ ସିଂହ ସଂଖ୍ୟା କମିବାରେ ଲାଗିଛି । ତାଙ୍କୁ ଯେ ଆଉ ଜଣେ ଶାକାର କରିଦେବ ସେ କଥା ତା ମନକୁ ଆସେ ନାହିଁ । ଯେ କୌଣସି ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ କୁ ସାମନା କରନ୍ତି । ରାମାୟଣରେ ଗୋଟିଏ କଥା । ଗୁରୁ ବିଶିଷ୍ଟଙ୍କ ଠାରୁ ଶିକ୍ଷା ସମାପ୍ତ କରି ଅଯୋଧ୍ୟା ଫେରିଆସି ଚାରିଭାଇ ରାମ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଭରତ ଏବଂ ଶତ୍ରୁଘ୍ନ । ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ଯଜ୍ଞ ଆଦି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅସୁର ରାକ୍ଷସ ମାନେ ବାଧା ଉପୁଯାଉଥାନ୍ତି । ରାମ ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଅନୁଷ୍ଠାନର ସହାୟତା କରିବା ପାଇଁ ଦଶରଥଙ୍କୁ ଜଣାଇଲେ । ରାମ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଏବଂ ଭରତ ଶତ୍ରୁଘ୍ନ କି ଭିତରୁ କିଏ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ ର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛନ୍ତି ଜାଣିବା ପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ଭରତ ଶତ୍ରୁଘ୍ନଙ୍କୁ ଆଶ୍ରମକୁ ନେଉଥିଲେ । ବାତରେ ଜଙ୍ଗଲ ପଡ଼ିଲା । ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର କହିଲେ ଆମକୁ ଜଙ୍ଗଲ ପାରିହବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଦୁଇଟି ରାକ୍ଷା ଅଛି । ପ୍ରଥମଟି ବିପଦ ଶତ୍ରୁକ ଏବଂ ଅଜଦୂର । ଦ୍ୱିତୀୟଟି ବେଶୀ ଦୂର ମାତ୍ର ବିପଦ ନାହିଁ । ଭରତ ଶତ୍ରୁଘ୍ନ ଦ୍ୱିତୀୟ ରାକ୍ଷା ଚୟନ କଲେ । ପରେ ସେ ରାମ ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କୁ ନେଇଗଲେ ଏବଂ ସେଇ ପ୍ରଶ୍ନ କରନ୍ତେ ଦୁଇ ଭାଇ ପ୍ରଥମ ରାକ୍ଷା ଚୟନ କଲେ ଏବଂ କହିଲେ ବିପଦ ଶତ୍ରୁକ ହେଲେବି ତାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବାରେ ବାଧା ବିଘ୍ନକୁ ସାମନା କରିହେବ । ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ଜାଣିବାରେ ଏଇ ଦୁଇ ଭାଇ ହିଁ ରାମ ଓ ଲକ୍ଷ୍ମଣ । ରାମ ରାଜ୍ୟର ପ୍ରଥମ ନାଗରିକ ବୋଲି ଆମେ ଯାହାକୁ କହିବା ସେ ହେଲେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ । ସାତାଳ ସୁନ୍ଦରରେ ରେ ରାମ ଶିବ ଧନୁ ଭଙ୍ଗ କଲେ । ଧନୁ ଭଙ୍ଗର ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ସତର ଅର କ୍ଷତ୍ରୀୟ ନିଧନ କରିଥିବା ପଶୁରାମ ଆସି ପହଞ୍ଚି ଗଲେ ଏବଂ କ୍ରୋଧ ପ୍ରକାଶ କଲେ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ ତିଳେ ମାତ୍ର ଦୂରିଲେ ନାହିଁ । ପଶୁରାମଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦାକ ଭାବେ ପାଳନା କରାଏ ଦେଲେ । କଥାରେ ଅଛି ପକ୍ଷ ଗୁଣ୍ଡା ନାହିଁ ବାରର ଜାତକେ, ନମରେ ସେ କେବେ ପରାଣ ଆଡ଼େ । ରାମଚନ୍ଦ୍ର ପରେ ସବୁ କିଛି ଭବାରତାର ସହିତ ପଶୁରାମଙ୍କୁ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଲେ । ସୁତରାଂ ରାମରାଜ୍ୟର ପ୍ରଥମ ସ୍ତ୍ରୋତାମ ହେଉଛି ନିର୍ଦ୍ଦାକ ହୁଅ ଏବଂ ଭବାରତାର ସହିତ ଶତ୍ରୁକୁ ସାମନା କର । ଯେଉଁଠି ଭବାରତା ସେଇଠି ହିଁ ରାମ । ପିତୃ ସତ୍ୟ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ଚନ୍ଦ୍ର ବର୍ଷ ବନବାସକୁ ସେ ଏପରିଭାବେ ଗ୍ରହଣ କଲେ ଯେପରି ସେଇଥି ପାଇଁ ଆଗରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲେ । ଦୁଃଖ ତ ଏମାନଙ୍କୁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିପାରେ ନାହିଁ । କଷ୍ଟ ସହିବାଟା ଯେମିତି ମାତ୍ର ଗର୍ଭର ଶିଖି ଆସିଥାନ୍ତି । ସେମାନେ କାମକର୍ମୀ ଭାବନାମୁକ୍ତ । ସେଇ ଗୁଣ ଯୋଗୁଁ ଭାବନା ସୁକ୍ଷ୍ମ ମଣିଷ / ରାକ୍ଷସ ଭାବଣରେ ଅନ୍ତ କରିଦେଲେ । ଯେଉଁ ଶାସନରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପଦବ୍ୟାରେ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଏହିପରି ହୋଇପାରେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ସେବକ ଆହାର, ନିଦ୍ରା, ମୈଥୁନ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଭଙ୍ଗି ଗୁଣ୍ଡା ରାକ୍ଷସ ସଂହାର କରିପାରେ ସେଇଠି ହିଁ ରାମ ରାଜ୍ୟର ମି ପୋତାଯାଇପାରେ । କିଏ କିଏ କହନ୍ତି ଦେଶରୁ ୬୦ ରୁ ୭୦ ଭାଗ ଦୁର୍ଗତି କମିଯାନ୍ତା । ଯଦି ଉପର ସ୍ତର ଦୁର୍ଗତିମୁକ୍ତ ହୋଇଯାନ୍ତା । ବିରୁଦ୍ଧାଭାବ ହୁଅନ୍ତା ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁଠି ବିରୁଦ୍ଧ ଆଚରଣ । ଶାସକ ଦଳ ଓ ବିରୋଧୀ ଦଳ । ବିରୋଧୀ ଦଳର ପୃଷ୍ଠି ଏଇଥିପାଇଁ ଯେ କ୍ଷମାରେ ରହି ଶାସକ ଦଳ ଯଦି କିଛି ଭୁଲ କରି ବସନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ସତେଚେନ କରିବା । ଶିଶୁପାଳ ହୋଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ବିରୋଧ କଲାଭଳିଆ ପ୍ରତି କଥାରେ ତିକ୍ତ ମନ୍ଦ୍ୟ । ଆମେ ହେଲେ କ୍ଷମାରେ ରହିଥାନ୍ତୁ । ସମସ୍ତେ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ । ଯଦି ପ୍ରଜା ମନୋରମ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏକ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଶତ୍ରୁତା କଲାଭଳିଆ । ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ କେତେଦୂର ସୁଦ୍ଧି ସୁଦ୍ଧି । ରାମାୟଣ କାବ୍ୟର ଚରଣିତା ବାହାଳି । ଦକ୍ଷ୍ୟ ରକ୍ତାକର ଥିଲା ତାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ପରିଚୟ । ସେ ଯେଉଁ ପାପ କରିଛି ତାର ଭାଗ୍ୟଦାର ସେ ନିଜେ । ରାମ ନାମ କ୍ରମ କରିବା ପାଇଁ ଯେତେବେଳେ ତାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦିଆଗଲା ରାମ ନାମଟି ପାଟିରେ ପଢ଼ିଲା ନାହିଁ । ମରା ଶବ୍ଦକୁ ଉଚ୍ଚାରଣ ଆରମ୍ଭ କରି କେତେବେଳେ ସେଇଟା ରାମରେ ପଢ଼ିଗତ ହୋଇଗଲା ! ମରା ଅର୍ଥ ଶବ ଯେତେବେଳେ ମଣିଷ ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେଇଟା ଯେତେବେଳେ ରାମ ହୋଇଯାଏ ଶବ ଶିବରେ ପରିଣତ ହୁଏ । ତାର ଭାବର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟେ । ଅଧର ସେ କୁହ ଠାର ବାହାର ଯେ କୁହ ଠାର ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ । ତା'ର **Expectaton** କମି ଶୁନ ହୋଇଯାଏ । ମଣିଷ ନିଜ ଆତ୍ମାରେ ଚଳେ । ନିଜର ସାତା ନିଜ ପାଖରେ ସୁରକ୍ଷିତ ରହେ । ସେ ସ୍ଥିତ ପ୍ରଜ୍ଞ ଆଖ୍ୟା ବହନ କରେ । ରାମେଶ୍ୱର, ଯେଉଁଠି ସେତୁରକ୍ଷ ବାଣିବା ପୂର୍ବର ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଭଗବାନ ଶଙ୍କରଙ୍କର ଆବାହନ କରିଥିଲେ । ରାମ ଶିବକୁ ଯେମିତି ପୁରଣ କରନ୍ତି ଶିବ ମଧ୍ୟ ରାମକୁ ପୁରଣ କରନ୍ତି । ସୁତରାଂ ଆମକୁ ସମୁଦ୍ର କ୍ଷାନ୍ତି ହିମାଳୟରେ ଆସୁନ ଜମାଇବାର ଅଛି । ସମୁଦ୍ର ଉପରେ ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଭାବ ସବୁଠୁ ଅଧିକ । ଚନ୍ଦ୍ର ମନ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥାଏ ଏବଂ ଭାବନା ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ । ଭାବନାମୁକ୍ତ ମଣିଷ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅବସ୍ଥାରେ ଶକ୍ତିହୀନ ହୋଇଯାଏ । ସେ କର୍ମରେ ନିଜକୁ ବିନିଯୋଗ କରିପାରେ ନାହିଁ । ତାର ଅର୍ଥନୀତି ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଏ । ଦେଶର ଅର୍ଥନୀତି ମଧ୍ୟ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଏ । ପୃଥିବୀ ଉପରେ ତାପ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ଏବଂ ଗଛର ସମ୍ପତ୍ତି ସରି ସରି ଆସେ । ଯେଉଁ ଅବସ୍ଥା ରାମ ରାଜ୍ୟର ଅନ୍ତରାୟ ସୃଷ୍ଟି କରେ ।

ରାମ ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରଥମ ଉପାଦାନ ରାମ । ରାମକୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଠାରେ ବିରାଜ ମାନ ହେବା କଥା । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପଦ ପଦବ୍ୟାରେ ରହିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ମାନେ ଭବାନ ମନୋଭାବ ପୋଷଣ କରିବା କଥା । ସେଥିପାଇଁ ତିଳେ ମାତ୍ର **Igo** ମନ ମଧ୍ୟରେ ରହିବା କଥା ନୁହେଁ । ମାନବ ଧର୍ମ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧର୍ମ । ଖଣ୍ଡାଧାରରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ଭଗବାନ ସୃଷ୍ଟି ପରିଚାଳନା କରନ୍ତି । ମଣିଷ ମାନଙ୍କ ଠାରେ ବିଷ୍ଣୁ ଉ ରହିଲେ ହିଁ ସେମାନେ ସୃଷ୍ଟି ପରିଚାଳନାର ଆଗ୍ରାଧିକାର ବ୍ୟକ୍ତି ହୋଇ ପାରିବେ କାରଣ ଦେବତ୍ୱ ବିନା ମାନବ ଜୀବନ ସଫଳ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । ପୃଥିବୀରେ ଆମକୁ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପରିବେଶ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ପାଇଁ ହେବ ଯାହା ଫଳରେ ମଣିଷ ଠାରେ ଦେବତ୍ୱର ପ୍ରକାଶ ଘଟି ପାରିବ । ରାମ ରାଜ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହେବ ।

ଜାନକୀଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର ପାଇଁ ବାନର ସେନା ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ସହାୟତା କରିଥିଲେ । ବାନର- ନର ଅନୁରୂପ ବାନର । ବାନର ବା **dwarf type of human being** ଯେଉଁମାନେ ମଣିଷ ମାନଙ୍କୁ **follow** କରନ୍ତି, ଭଲ ପାଆନ୍ତି ଏବଂ ନିଜର ଆଦର୍ଶ ବୋଲି ଭାବନ୍ତି । କାରଣ ବାନର ମାନେ ଦକ୍ଷ ପ୍ରଶାସକ ହୋଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ନିଜ ଉପରେ କିଛି କବସ୍ତକ ନେଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେଇଟା କେବଳ କ୍ଷତ୍ରିୟ କୁଳରେ କାତ ମଣିଷ ମାନେ ହିଁ ପାରନ୍ତି । ସୁତରାଂ ମଣିଷ ମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆଦର୍ଶ । ଯଥାର୍ଥରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ହିଁ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ରାମ ରାଜ୍ୟର ପ୍ରଧାନ ଅନ୍ତରାୟ ହେଲା ଅଭାବ । ଆମର ଯୋଜନା ଏମିତି ହେବ ଉଚିତ ସବୁ କିଛି **recurrent** ହବ ଏଥାତ ଚନ୍ଦ୍ର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ନିୟମିତ ବର୍ଷ, ମାସିକ ଭର୍ବରତାର ରକ୍ଷା । ଆମର ଦଳେ କଥା ଚିନ୍ତା କରାଯାଉ । ଯଦି ସମସ୍ତ ଚକା ଅର୍ଥାତ ବର୍ଷିକିଆ ବଜେଟ ଚକା ୧୩୦ କୋଟି ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କରିଦିଆହେବ ସେହିକି ଚକାରେ ଜଣେ ହୁଏତ ୧୫ ଦିନ ଚଳି ପାରେ । ବାକି ୧୧ ମାସ ୧୫ ଦିନ କିଏ ଚଳାଇଛି । ସୁତରାଂ ପ୍ରକୃତିର ଅବଲୁଗ୍ନତା ପରିବର୍ତ୍ତେ ପ୍ରକୃତିର ଯତ୍ନ ନିତାତ ଅର୍ଥନୀତି ଉପରେ ସିଦ୍ଧାବଳ୍ଷ ପ୍ରଭାବ ପକାଇବ । ମୂଲିକା ବୈଜ୍ଞାନିକ ମାନେ କହିଲେଣି ଯଦି ଏମିତି ଜୈବିକ ଖର୍ଚ୍ଚ ନଦେଇ ମୁଠାଏ ସାର ଦୁର୍ଗିଦେଇ ଫସଲ ଅମଳ କରି ଚାଲିଥିବା ମାଟିର ଜୈବିକ ଅଂଶ କମିଯିବ, ମାଟିରେ ମାଟି କମିଯାଉ ଖାଲି ବାଲି ରହିଯିବ , ମାଟି ଚାଣ ହୋଇଯିବ । **Labour efficiency** କମିଯାଉଛି । ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟଗତ ସମସ୍ୟା ହୋଇଗଲାଣି । **Capital-** ଫୁଲି ଅନ୍ୟ ଏକ ସମ୍ପତ୍ତି । ଲୋନ ମାଧ୍ୟମରେ ଫୁଲି ଯୋଗାଇଦେଲେ ତାଙ୍କ ହାତକୁ ଚକା ଗଲା । ଯେଉଁଠି ସଂଚୟ ନାହିଁ ସେମାନେ ଲୋନ ସୁଦ୍ଧି ପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଦେଶ କେବଳ ଦେବାଳିଆ ହୋଇଯାଉଛି । **Organisation** ସଂଗଠିତ ନହେବା ଏକ ବଡ଼ ସମସ୍ୟା ହୋଇଗଲାଣି । ପରସ୍ପର ଭିତରେ ସୁସଂପର୍କ ଆଉ ରହୁନାହିଁ । **Party politics** ନାଁରେ ପରସ୍ପର ବିରୋଧୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଭାରତୀୟ ଆଉ ନାହିଁ କହିଲେ ଚଳେ । ଲୋକ ଚରିତ୍ରରେ ଏକ ମନ ଏକ ପ୍ରାଣ ହୋଇ ରହିବା ଆଉ ଦେଖାଯାଉ ନାହିଁ । ପରସ୍ପର ପରସ୍ପର ଭିତରେ ସହଯୋଗୀତା ଦେବତା ମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ଗୁଣ । ଅସୁର ମାନଙ୍କର ପରମ୍ପରା ଅସହଯୋଗୀତା ଦେଖାଦେଲାଣି । ଭାବୁଭାବ ହଜିଯାଉଛି । ଚଳଣ୍ଡୟ ଏକ କାହାଣୀ ଥିଲା ମଣିଷ କାହିଁରେ ବଞ୍ଚନ୍ତି । ମଣିଷ ପ୍ରେମରେ ବଞ୍ଚନ୍ତି । ସେଇକା କ'ଣ ଅଛି ? ରାମରାଜ୍ୟ କ'ଣ ସମ୍ଭବ ? ?

+ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ଅତିରିକ୍ତ କୃଷି ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ,
ଓଡ଼ିଶା ସରକାର
ମୋ-୯୪୩୭୦୬୮୯୯୯/୮୦୧୮୭୩୮୮୪୪

(ପୂର୍ବ ପ୍ରକାଶିତ ଉଦାହରଣ)

ନାଲକୋ ଅତିଗୋରିୟମରେ ହେଉଥିବା କବି ସମ୍ମିଳନୀର ବିଷୟ ବହୁ ଥିଲା 'ଜୀବନ' । ଜୀବନ ଉପରେ କବିତା ତ' ଆମେ ଆକର୍ଷୁ ଲେଖୁଛୁ । 'ଏ କବିତା ତ' ଅସରକ୍ତି, ଅସରକ୍ତି ଆମ ଜୀବନର ଏ ଅମୃତ ଯାତ୍ରା । କେଉଁଠୁ ଏ ଯାତ୍ରାର ଆରମ୍ଭ କେଉଁଠି ପୁଣି ଶେଷହେବ ଏ ଯାତ୍ରା, ଏହାର ଲକ୍ଷ୍ୟ କ'ଣ, ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ କେଉଁଠି କେତେବେଳେ ସମାପ୍ତ ହେବ ଏହା କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । କେତେବେଳେ ଜୀବନ ଫଗୁଣରେ ମୁଠା ମୁଠା ଫଗୁଣ ଫୁଆର ବିଂଚିବିଏ ତ' ଆଉ କେଉଁଠି ଲୁହ ଶ୍ରାବଣରେ ଭିଜାଇ ଦିଏ । ଜୀବନ ତ ଆନନ୍ଦ ଓ ହସର ସ୍ମିତ୍ତ ସ୍ତ୍ରୋତରେ ପହଞ୍ଚି ପହଞ୍ଚି ଲୁଚକାଳି ଖେଳେ ଆଉ କେତେବେଳେ ଦୁଃଖର ଲୁହ ସମୁଦ୍ରରେ ବୁଡ଼ି ବୁଡ଼ି ମଧ୍ୟ ଜୀବନ ବିମୁଗ୍ଧ ମନ୍ତ୍ରଣ କରୁଥାଏ । ଜୀବନ ଏକ ଚିତ୍ରକର, ତା'ହାତରେ ଥାଏ ରଙ୍ଗର ପସରା, ହାତରେ ରଙ୍ଗ ବାକ୍ସ ଓ ତୁଳାଧରି କାନଭାସରେ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ଆଙ୍କେ, ବାଲିରେ ପ୍ରତିମା ଗଢେ ଓ ଉଦ୍ଭାସରେ, ଉଲ୍ଲାସରେ ଜୀବନକୁ ଉଲ୍ଲାସ କିଏ ।

କେବେ ବିଷାଦରେ, ପୁଣି ବିରହରେ/ ଜୀବନ ଲେଖନୀ ଧରି/ ଲେଖୁଥାଏ ପ୍ରାଣର କବିତା/ ଜୀବନର ପ୍ରାଣରୁ/ କେବେ କଲେ, କେବେ ଲାଳେ/ କେବେ ଆଗେ କିଛିଦିନ ବଂଚି ରହିଲେ, ପୁଣି ନିଜ ନିଜ ଆଗ୍ନେୟଗିରିର ଲାଭା ଭଳି କରେ ଭୁକ୍ତ/ କେବେ ପୁଣି କାହ୍ନୁବୀର କଲେ ଭିକି/ କରୁଥାଏ ମୃତୁ ମୃତୁ ଲାଭା ବିଷୋରଣ ।

ଲାଭା ବିଷୋରଣ ପରେ ଜମି ଉର୍ବର ହୋଇଯିବା ଭଳି ଅମୃତ ଜଳର ସିଂଚନରେ ଜୀବନ ପାଲଟିଯାଏ କମଳାଘ୍ନ କବିତାର ମୁଗ୍ଧ ନାଲୋତ୍ସବ । ଜୀବନର ବରଦ ମୁଗ୍ଧକୁ

କବି ସମ୍ମିଳନୀ-୪

ଡା. ସରୋଜିନୀ ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ

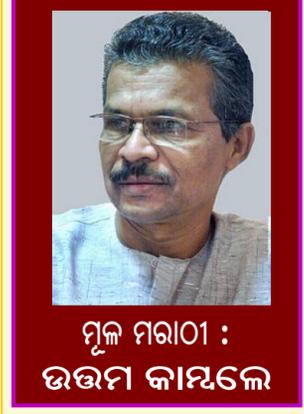
♥ ଲିକରୋଡ଼, କଟକ-୧୨
(ମୋ) -୯୪୩୭୦୫୫୦୦୭

ଗୋଟିଏ ନାଆରେ ଜୀବନ ତ ଆଉ ନାଆରେ ଜୀବିକା ତ' ନୁହେଁ ସିଏ ଆଉ ଦୁଇଟି ମୂଲ୍ୟବାନ ଜୀବନ ! ଗୋଟ ଖସିଗଲେ ଦୁଇ ନାଆକୁ ଜୀବନକୁ ହରାଇ ବସିବି, ତେଣୁ ଜୀବନନଦୀରେ ବହୁ କଷ୍ଟରେ ଆହୁଲା ମାରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଓ ଦୁଇଟି ଯାକ ନାଆକୁ କୁଳରେ ପହଞ୍ଚାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଅହର୍ନଶି ଶୁଭୁଥାଏ, ପ୍ରାଣର ପାଞ୍ଚକମ୍ୟ । ସତରେ ଜୀବନ ଏକ ବିରାଟ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ । ଏ ଜୀବନରେ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆମେ କିଛିଦିନ ବଂଚି ରହିଲେ, ପୁଣି ନିଜ ନିଜ ଅଭିନୟ ସାରି ବାହୁଡ଼ିଯିବା କିନ୍ତୁ ଜୀବନ ପାଇଁ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ମୋହ ସେ ମୋହକୁ ମୁକ୍ତି କାହିଁ ?

ତଥାପି ଜୀବନ ଆମ ପାଇଁ ଏକ ବିରାଟ ଆକର୍ଷଣ । ବଂଚି ରହିବା ଏଠି ଶଶ୍ୱରକର ସର୍ବୋତ୍ତମ ସାନ । ତ୍ୱଏ ଜୀବନ ଭରିବିଏ/ ପ୍ରତିଟି ତଳା ପଥରେ । ସମ୍ରୋହନ

ପୁଣି ଆକର୍ଷଣ !! ଜୀବନର ବିଶ୍ୱରୂପ ଦେଖିବାକୁ ବାରଂବାର କରୁଥାଏ ନିଃଶବ୍ଦରେ ନୀଳ ନିମଗଣ । ତ ଜୀବନର ନିମଗଣ ଏତାଉବା କ'ଣ ସମ୍ଭବ ? ଜୀବନର ଆକର୍ଷଣ ବି ଅନନ୍ୟ । ସେଦିନ ରାତିରେ ନାଲକୋ ଅତିଗୋରିୟମରେ ସମସ୍ତଙ୍କର କବିତା ପାଠ ଶେଷ ହେଲା ବେଳକୁ ପ୍ରାୟ ରାତି ସାଢ଼େ ୯ଟା ବାଜିଯାଇଥିଲା । ସମସ୍ତ ଭାରିରେ ଡିନର ଖାଇ ତା'ପରଦିନ ନିଜ ନିଜ ଗନ୍ତବ୍ୟ ସ୍ଥଳକୁ ଫେରି ଆସିବା ପାଇଁ । ଆମକୁ

ମୂଳ ମରାଠୀ : ଉତ୍ତମ କାୟଲେ

(ପୂର୍ବ ପ୍ରକାଶିତ ଉଦାହରଣ)

(୨୩)
ସାରା ଜୀବନ ମୋ ମାଆ ଯେଉଁ ସଂଘର୍ଷ କରିଥିଲା ଅନେକ ଅର ତାହା ମୋର ସାହିତ୍ୟ ରଚନା ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା ହୋଇଥିଲା । ଜୀବନ ସଂଘର୍ଷରେ ତାକୁ ଯେଉଁସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ମିଳିଥିଲା ତା ଉପରେ ବା ସେଇ ସଂଘର୍ଷ କାହାଣୀର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷବର୍ଣ୍ଣା ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ମୋତେ ମିଳିଥିବା ଅନୁଭବକୁ ନେଇ ଛୋଟ ବଡ଼ ଅନେକ କାହାଣୀ ଲେଖୁଥିଲି ମୁଁ । ଖୁବ୍ ଚର୍ଚ୍ଚିତ ହୋଇଥିବା ଲେଖା ସବୁ ମାଆ ପଢ଼ି ପାରିନଥିଲା । ଗାଁରେ ଯଦି କୌଣସି ନାଟି-ନାଚୁଣୀ ପଢ଼ିକି ଶୁଣେଇ ଦେଉଥିଲେ ତେବେ ଶୁଣୁଥିଲା ସିଏ । ହେଲେ କେବେ ହେଲେ ସିଏ ନିଜର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ବ୍ୟକ୍ତ କରୁନଥିଲା । ନାସିକ ଆସିଲା ପରେ ମୁଁ ମୋର ଆତ୍ମ-ଜୀବନୀ ଆସିଲା ପରେ ମୁଁ ମୋର ମାଆ-ଜୀବନୀ କାହାକୁ ଦେଖେଇଲା ନାହିଁ । ହେଲେ ସେମାନେ ଲେଖିଦେ କଣ, ଏଇ ପ୍ରଶ୍ନ ଥିଲା ଦୁଇ ପୁଅଙ୍କ ସାମନାରେ । ଦୁଇଜଣ ଯାକ ସମସ୍ୟାରେ ଥିଲେ । ବଡ଼ ପୁଅ ବେଶୀ ଭବିଷ୍ୟ ଥିଲା । ମୋ ଠାରୁ ଖାଇଥିବା ମାତ୍ର କଥା ବୋଧହୁଏ ତାର ମନେ ପଡ଼ୁଥିବ । କଣ ଲେଖିବ, ସେଇ କଥା ଭାବି ତାକୁ ବ୍ୟସ୍ତ ଲାଗୁଥିବ । ସିଏ ରାତିରେ କିଛି ଲେଖିଲା । ସକାଳୁ ଉଠି ସ୍କୁଲ ଗଲା । ନିଜର ପିତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ସିଏ କଣ ଲେଖିଲା ତାହା କହିଲି "ଆଜ୍ଞା ମାଆ, ତୁ ତ ପଢ଼ିପାରୁନାହିଁ, ତଥାପି ବହିଟି ଭଲ ଏକଥା କେମିତି କହୁଛୁ ତୁ ?" ସିଏ: ଏବେ.... ଦେଖ... କଥାଟାଏ ଏମିତି କି... ତୋତେ ବୁଝାଇ ରହ, ଭଲ କଥା ନ ପଢ଼ି ବି ବୁଝି ହେଇଯାଏ । ଅଭୁତ ଉତ୍ତର ଥିଲା ମାଆର । ମୋ ମନରେ ଏପରି ଏକ ବିଚାର ତିଆରି ହେବାରେ ଲାଗିଥିଲା ଯେ, ମାଆ କଣ ନିଜର ନିରକ୍ଷରତାକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଛି, ନା ପୁଅ ଲେଖୁଛି ଦେଖେଇପାରୁ ବହିଟି ଭଲ କହିଲେଣି ଯଦି ମାଆ କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛି । ମୁଁ ନିଜକୁ ସମାଜି ପାରିଲିନି । ମୁଁ ପୁଣି କହିଲି, ମାଆ ଏଇ ବହିରେ ମୁଁ ତୋ ବିଷୟରେ ଅନେକ କିଛି ଲେଖୁଛି । ତୁ କେତେ କେତେ କଷ୍ଟ କରିଛୁ । ଆମ ପାଇଁ ତୋତେ ଭୋକିଲା ପେଟରେ ରହିବାକୁ ହୋଇଛି... ସବୁ କିଛି ଲେଖୁଛି ।" ସିଏ କହିଲା, "ଏଥିରେ ଲେଖିଲା ପରି କଣ ଅଛି ଯେ ? ମାଆ ହେଲା ପରେ ଏସବୁ ତ କରିବାକୁ ପଡ଼େ । ସବୁ ମାଆମାନେ କରନ୍ତି ।" ମୁଁ: "ମାଆ, ତୁ କିକୁ ଏକଦମ୍ ଆଲୋଚନା ।" ସିଏ: "ସବୁ ପୁଅମାନଙ୍କୁ ସେମିତି ହିଁ ଲାଗେ । ହେଲେ ମାଆ କେବଳ ମାଆ ହିଁ ହୋଇଥାଏ ।" 'ଆଉ' ବା 'ମାଆ' ଶବ୍ଦର ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ଅନୁଭବ କରିବା, ମାଆକୁ ବୁଝିବା

ଧାରାବାହିକ ଅନୁବାଦ ଉପନ୍ୟାସ-(୨୩)

ନାଆ

ପିଲାକୁ ଜଣେଇବା ଉଚିତ୍ ଯେ ମାଆର ମହତ୍ତ୍ୱ ଚଉଲିବା ପାଇଁ ଏହା କଣ ଏକମାତ୍ର ଶେଳୀ ? ବାଟିଦିନେ ଦେବାକୁ ହୁଏ କିଏ ? ତିକେ ମୋ ମନ ଭିତରକୁ ବି ଉନ୍ମୁଳି ଦେଖ ମୋର ବାପାମାନେ ! ମୁଁ ବି କେତେ ସଂଘର୍ଷ କରୁଛି । କେତେ ବର୍ଷ ହେଲା ଧର୍ମ-ଯୁଦ୍ଧ କରି ଚାଲିଛି । ମାଆକୁ ଶବ୍ଦ ମାଧ୍ୟମରେ ବୁଝିବାକୁ ହେଲେ ଶଳା, ସବୁ ଶବ୍ଦ ବାମନ ଲାଗୁଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ସାମନାରେ 'ଆଇ' ବା 'ମାଆ' ଶବ୍ଦ ଏକ ହିମାଳୟ ପରି ଛିଡ଼ା ହୋଇଯାଉଛି । କୌଣସି ଶବ୍ଦରେ ଏତିକି ସାହସ ନାହିଁ ଯେ ସିଏମୋର ମାଆକୁ ନିଜର ପରିଧି ଭିତରେ ଆବେଶିତ ନେଇପାରିବ । ସବ ଶବ୍ଦ ଅର୍ଥହୀନ... ସବୁ କଳ୍ପନା... ସବୁ ବିଶେଷଣ ! ମନ ଭିତରେ ଉଠୁଥିବା ଭାବନାକୁ ମୁଁ ନିଜ ମନ ଭିତରେ ହିଁ କେଉଁଠି କବର ଦେଇଦେଲି । କୁଆମାନେ ଅର୍ଥାତ୍ ଛୋଟ ଛୋଟ କାବ୍ୟବସ୍ତୁ । ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଏତେ କ୍ଷମତା କେଉଁଠୁ ଆସିବ ଯେ ସେମାନେ ମାଆ ଶବ୍ଦର କବିତା ବା ଅତି କମ୍ରେ ତାରୋଟି ଧାଡ଼ି ଲେଖି ଆଣିବା ପାଇଁ ସ୍କୁଲରେ କୁହାଯାଉଥିଲା । ଛୋଟ ପୁଅକୁ କୁହାଯାଉଥିଲା, ମାଆ ଉପରେ କିଛି ଲେଖିବି ଆଣିବା ପାଇଁ । ହେଲେ ସେମାନେ ଲେଖିଦେ କଣ, ଏଇ ପ୍ରଶ୍ନ ଥିଲା ଦୁଇ ପୁଅଙ୍କ ସାମନାରେ । ଦୁଇଜଣ ଯାକ ସମସ୍ୟାରେ ଥିଲେ । ବଡ଼ ପୁଅ ବେଶୀ ଭବିଷ୍ୟ ଥିଲା । ମୋ ଠାରୁ ଖାଇଥିବା ମାତ୍ର କଥା ବୋଧହୁଏ ତାର ମନେ ପଡ଼ୁଥିବ । କଣ ଲେଖିବ, ସେଇ କଥା ଭାବି ତାକୁ ବ୍ୟସ୍ତ ଲାଗୁଥିବ । ସିଏ ରାତିରେ କିଛି ଲେଖିଲା । ସକାଳୁ ଉଠି ସ୍କୁଲ ଗଲା । ନିଜର ପିତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ସିଏ କଣ ଲେଖିଲା ତାହା କହିଲି "ଆଜ୍ଞା ମାଆ, ତୁ ତ ପଢ଼ିପାରୁନାହିଁ, ତଥାପି ବହିଟି ଭଲ ଏକଥା କେମିତି କହୁଛୁ ତୁ ?" ସିଏ: ଏବେ.... ଦେଖ... କଥାଟାଏ ଏମିତି କି... ତୋତେ ବୁଝାଇ ରହ, ଭଲ କଥା ନ ପଢ଼ି ବି ବୁଝି ହେଇଯାଏ । ଅଭୁତ ଉତ୍ତର ଥିଲା ମାଆର । ମୋ ମନରେ ଏପରି ଏକ ବିଚାର ତିଆରି ହେବାରେ ଲାଗିଥିଲା ଯେ, ମାଆ କଣ ନିଜର ନିରକ୍ଷରତାକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଛି, ନା ପୁଅ ଲେଖୁଛି ଦେଖେଇପାରୁ ବହିଟି ଭଲ କହିଲେଣି ଯଦି ମାଆ କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛି । ମୁଁ ନିଜକୁ ସମାଜି ପାରିଲିନି । ମୁଁ ପୁଣି କହିଲି, ମାଆ ଏଇ ବହିରେ ମୁଁ ତୋ ବିଷୟରେ ଅନେକ କିଛି ଲେଖୁଛି । ତୁ କେତେ କେତେ କଷ୍ଟ କରିଛୁ । ଆମ ପାଇଁ ତୋତେ ଭୋକିଲା ପେଟରେ ରହିବାକୁ ହୋଇଛି... ସବୁ କିଛି ଲେଖୁଛି ।" ସିଏ କହିଲା, "ଏଥିରେ ଲେଖିଲା ପରି କଣ ଅଛି ଯେ ? ମାଆ ହେଲା ପରେ ଏସବୁ ତ କରିବାକୁ ପଡ଼େ । ସବୁ ମାଆମାନେ କରନ୍ତି ।" ମୁଁ: "ମାଆ, ତୁ କିକୁ ଏକଦମ୍ ଆଲୋଚନା ।" ସିଏ: "ସବୁ ପୁଅମାନଙ୍କୁ ସେମିତି ହିଁ ଲାଗେ । ହେଲେ ମାଆ କେବଳ ମାଆ ହିଁ ହୋଇଥାଏ ।" 'ଆଉ' ବା 'ମାଆ' ଶବ୍ଦର ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ଅନୁଭବ କରିବା, ମାଆକୁ ବୁଝିବା

ଅନୁସୂଚନ: ନନ୍ଦିତା ମହାନ୍ତି

ଟିକେଟ କିଣବା ପାଇଁ କହିବ । ତୁ ରୁପତାପ୍ ଆସି ମୋ ପାଖରେ ବସିଯାଆ ।" ମୋତେ ଏମିତି ଭଲ ପାଉଥିବା ମାଉସୀର ବି ବାହାଘର ଠିକ୍ ହେଇଯାଇଥିଲା । ମାତୁଁଘର ନିକଟସ୍ଥ, ଅର୍ଥାତ୍ ଟାକଲିବାଡ଼ି ପାଖରେ ପୁରୁଣା ବାନଖୁଡ଼ା ଗାଁରେ ଥିଲା ତାରି ଶାଶୁଘର । ତାର ସ୍ୱାମୀ କୁଣ୍ଡି-ବିଭାଗରେ କାମ କରୁଥିଲା । ତା ସ୍ୱାମୀର କିଛି ନଇ କୁଣ୍ଡିଆ ପକ୍ଷି ବି ଥିଲା । ମୋ ଅଜାକୁ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବ କେବଳ ଆସିଯାଇଥିଲା । ବାହାଘରର କିଛି ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ମାଆର ତେଲିଭି ହୋଇଥିଲା । ସିଏ ମୋର ଆଉ ଗୋଟେ ଭାଇକୁ କନ୍ଦୁ ଦେଇଥିଲା । ସଦ୍ୟ-ପ୍ରସୂତି ହୋଇଥିବାକୁ ସିଏ ତାର ଭଉଣୀ ବାହାଘର ଆସି ପାରିନଥିଲା । ସମସ୍ତେ ଏଇ କଥାରେ ଏକମତ ଥିଲେ ଯେ ପ୍ରସୂତିକୁ ନବଜାତ ସହିତ ବାହାଘରକୁ ଆସିବା କଥା ନୁହେଁ । ଏବେ ମାଆ ପାଖରେ ରହିବ କିଏ ? ସମସ୍ତଙ୍କର ବାହାଘରକୁ ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛାଥିଲା । ଗୋଟିଏ ଦିନର କଥା । କାରଣ ବରଯାତ୍ରୀ ସକାଳେ ଆସି ସକ୍ଷ୍ୟା ବେଳକୁ ଫେରି ଯିବା କଥା ଥିଲା । ମାଆ କହିବାକୁ ଲାଗିଲା "ମୁଁ ପ୍ରସୂତିଆ ରହିଯିବି । ତୁମୋମାନେ ସବୁ ଯାଅ ପାରିନାହାନ୍ତି ।..... ସତେ ଯେମିତି ସେମାନେ ଆମ ଉପରେ ଏକ ଦୟା କରିଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କ ଠାରୁ ବାପାମାନେ ଯେ ଅଧିକ ବୁଝିଆ ଏଇ ଭୁଲଧାରଣାର ଆଧାରରେ ଏକ ମତ ମନ ଭିତରେ ତିଆରି କରି ଦେଇଥିଲି ମୁଁ । ଆରେ ପିଲାମାନେ ! ତୁମର ବାପା ବି 'ଆଇ' ବା 'ମାଆ' ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ଏବେ ଯାଏ ଠିକ୍ରେ ବୁଝିପାରିନି, ଆଉ ତୁମୋମାନେ ବା କେଉଁଠୁ ବୁଝିବ ? କମଳ ମାଉସୀର ବିବାହ ସ୍ଥିର ହୋଇଗଲା । ସିଏ କୋଳକୁ ଶୁଣେଇବି ।" ମୁଁ ନ ରାଗିବାର ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଲି । ସିଏ କହିଲା "ଶୁଣ ବାପା...." ପୁଅକୁ ଉକ୍ତ କଲେ ଯେତେବେଳେ ସିନେମା ଆସେ, ସିଏ ମୋତେ କୋଳରେ ଉଠେଇ ନିଏ । ମୋତେ ତାର ଶାଢ଼ୀର ଅଞ୍ଚଳରେ ଘୋଡ଼ାଇ ପକାଏ ଯେତେବେଳେ ଟିକଟ ନକାଟି, ମୋତେ ନେଇ ଚନ୍ଦ୍ରରେ ପଶିଯାଏ । ଟିକଟ ବେଳେ ଯଦି ଭୁଲରେ ପଚାରିବି ତେବେ ସିଏ ଉତ୍ତର ଦେଉଥିଲା "ଛାଡ଼ନ୍ତେ ବାବା ! କୋଳର କୁଆଟା । ତାର ଟିକଟ ଗୋଟେ କଣ ମାଗୁଛି ଯେ ? ମୁଁ ଚନ୍ଦ୍ର ଭିତରକୁ ଗଲା ମାତ୍ର ତା କୋଳକୁ ଚଳକୁ ଚଳୁଛି । ଶୁଣ ଯାଉଥିଲି । ଆଉ ବାଟ/ଚନ୍ଦ୍ର ବର୍ଷର ପିଲା ପରି ଚନ୍ଦ୍ର ଭିତର ସାରା ଦୌଡ଼ାଦୌଡ଼ି ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଉଥିଲି । ପରଦା ଉପରେ ମଣିଷମାନେ କେମିତି ଦେଖା ଯାଉଛନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱର କେଉଁଠୁ ଆସୁଛି ସେ କଥା ଯାଞ୍ଚ କରିବା ପାଇଁ କ୍ରମାଗତ ଭାବରେ ପରଦା ପଛକୁ ଦୌଡ଼ୁଥିଲି । କମଳ ମାଉସୀ ଚିଡ

